

Giấc Mơng Ngàn Năm

Contents

Giấc Mơng Ngàn Năm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26

Giấc Mơng Ngàn Năm

Giới thiệu

Editor: Nguyễn AnhConvert: Phạm Nhã Đoan (Chơm vào má:”>)Thể loại: sủng công, không phản công, công thụ đều c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-ngan-nam>

1. Chương 1

Quý Trần Lặng miệng ngậm thuốc lá, hai chân bắt chéo, buồn chán chơi trò chơi điện tử, chẳng hiểu vì sao lại ấn vào một bài post. Bất kể nguyên nhân là gì, cội rễ của vấn đề ở đâu, thời khắc này Quý Trần Lặng cũng không thể quay đầu lại được nữa

[Hàng hot] Đề cử cho các đồng dân bộ phim truyền hình cực hay nà, mặc dù là phim cũ, nhưng chủ thớt đã rất vất vả để có được nó *quăng hình nà*quăng hình nà*quăng hình nà*

Bình luận 1: Nhưng mà thớt chưa nổ cái tên phim cho các chị em

Bình luận 2: Anh giai trong hình ngon đttd, muốn thành Âu Cơ quạ

~Bình luận 3: Muốn liếm màn hình

...

Quý Trần Lặng lờ đi những lời bình luận đó, cả tâm trí cậu đổ dồn vào người trong bức ảnh. Đầu óc trống rỗng, chỉ thấy một chàng trai trong trang phục cổ trang, đang khẽ quay đầu lại cho cậu một cái liếc nhìn.

Một lúc sau, thân dưới căng cứng kéo tâm trí cậu trở về. Quý Trần Lăng cúi đầu nhìn, không nhìn được mắng “Thao!”, không kiềm chế được kéo khóa quần lên tự thỏa mãn chính mình.

Quý Trần Lăng sinh ra trong gia đình quân nhân, là con út, trên còn có anh trai, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cuộc đời cậu sẽ chẳng có trắc trở gì, vì lẽ đó mà mọi người xung quanh đều yêu chiều cậu. Cũng do mẹ dung túng, Quý Trần Lăng từ nhỏ đã hỗn thế ma vương, không chuyện ác nào không làm, ngày nào cũng có chuyện, đám trẻ con gần nhà cũng bị cậu đánh cho kêu khóc om sòm, muốn bao nhiêu nổi loạn, có bấy nhiêu nổi loạn, trừ mấy thứ tệ nạn hút chích thì thứ sa đọa gì cậu cũng từng thử qua. Cha cậu dạy không nổi quyết định cho cậu vào quân đội rèn luyện, rồi sau hai năm trở ra, không hiểu cậu nghĩ làm sao mà hợp tác với đám bạn mở công ty riêng. Cha cậu nhìn cậu có chí hướng vậy cũng không xen vào chuyện của hắn, muốn làm gì thì làm. Đứa con lớn của ông so với cậu út này có tiền đồ hơn nhiều, giờ ông chỉ mong đứa thứ không phá gia chi tử là hài lòng rồi.

Những người khác không biết lòng Quý Trần Lăng đau xót thế nào, người ngoài tưởng cậu uống rượu chơi gái thành thần, nhưng chỉ có chính cậu biết đã 26 mùa khoai sọ mà vẫn còn trụi nh, thằng em cậu sắp hóa thạch đến nơi, chuyện mất mặt này làm sao cậu dám nói với ai, nữa là nói với bác sĩ. Vì lẽ đó mà nhiều năm trôi qua Quý Trần Lăng vẫn ở trạng thái cấm dục, đối với cái gọi là tình yêu Platonic cũng không có hứng thú, vì lẽ đó, Quý Trần Lăng vẫn còn là trai tân, thậm chí mối tình đầu cũng không có.

Ngày hôm nay bị bức ảnh mỹ nam kích thích, khỏi nói cũng biết cậu có bao nhiêu kích động, càng không bận tâm bên trong chính là đàn ông. Nhưng mà khi Quý Trần Lăng nhắm mắt tuốt lươn nửa ngày, thằng em cứ mềm oặt ra.

Quý Trần Lăng chưa chịu từ bỏ ý định, vẫn miệt mài tuốt lươn, nhưng không ngăn được thằng em mềm ra như cọng bún. “Thao!” Quý Trần Lăng buồn chán cho thằng em vào trong quần, một cước đá vào bàn, tiện tay chộp luôn cái ghế ném vào bàn, vô tình đập nát máy tính.

Mới vừa ném xuống liền hối hận, cậu còn chưa save bức ảnh kia! Nổi giận dùng dùng chạy ra khỏi văn phòng, đuổi thư ký ra, chính mình đặt mông xuống chỗ ngồi, công khai chiếm đoạt máy tính của thư ký.

Thư ký không dám nói gì, chỉ rụt cổ đứng bên cạnh.

“Còn đâm chọc cái gì?” Còn không chịu đổi máy tính cho tôi!” Quý Trần Lăng buồn bực đến phát điên. Mới có nửa ngày trời, thế mà cái post ấy đã trôi đi đâu mất.

Thư ký chạy mất dép. Ngày hôm nay vị hỗn thế ma vương này bị gì thế?

Tìm nửa ngày, Quý Trần Lăng rốt cuộc cũng tìm được cái post ấy. Say sưa nhìn tấm ảnh, chép miệng, hạ quyết tâm muốn có được mỹ nam này!

Lưu luyến đóng ảnh lại, cậu kéo thanh cuộn xuống, lờ đi các kiểu tin tức thượng vàng hạ cám, rốt cuộc cũng tìm thấy bài post khác của chủ thớt.

Chủ thớt: Các đồng râm muốn tìm thông tin của mỹ nam kia *cười lớn* đừng bận lòng, thiếu nam đó là người của 300 trăm trước, từ lâu đã qua đời, mị đã phải rất vất vả mới tìm được bộ phim truyền hình này, nhưng các phim khác của mỹ nam thì mị tìm không ra, ai có link phim của mỹ nam thì share cho mị, cầu chia sẻ, cầu chia sẻ!

P/s: Bộ phim truyền hình gọi là “Hoàng đế quyền uy”, thả link dưới comment.

Quý Trần Lăng xem tới đây cảm thấy hụt hẫng. Vốn đã đóng topic, nhưng không hiểu vì sao vẫn mở link ra nhìn lại. Độ phân giải ảnh không tốt, nhưng Quý Trần Lăng không quan tâm, ánh mắt vẫn vũng vũng đặt lên người đàn ông ấy. Nhìn hồi lâu, Quý Trần Lăng quên hết mọi thứ xung quanh, nụ cười mỹ nam, ánh mắt, mỗi động tác đều khắc ghi vào lòng. Tâm tình theo đó cũng chập chùng, khi mỹ nam chạm vào cô gái khác, cả người cậu không kiềm chế được mà muốn giết người, sát khí quanh cậu tỏa ra làm mọi người sợ hãi, không dám đến gần, sợ tai bay vạ gió. Khi màn hình chỉ có mỹ nam, Quý Trần Lăng sẽ ngóc ra cười hề hề, thằng em chỗ đứng quần cũng cứng nhắc.

Bộ phim truyền hình này không dài, Quý Trần Lăng xem đến 12h khuya cuối cùng cũng xem xong. Theo bản năng nghĩ cách tìm thông tin người này, nhưng lại nhớ đến lời chủ thớt nói thì chỉ biết cay đắng từ bỏ,

cảm giác buồn bực ứ đọng trong lòng, suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho thằng bạn từ thời cở chường tắm mưa.

“Lan Lẽ, chú qua đây uống với anh!”

“Mẹ kiếp, cái thằng này, gọi điện thoại không nhìn thời gian, giờ tao đang fucking high! Đang xoạc trên từng cây số, đừng quấy rầy tao.”

Nghe tiếng thở hổn hển cũng biết đối phương đang làm gì, Quý Trần Lãng càng buồn bực: “Nhanh lên, không anh đánh gãy cái chân giữa của chú đây!”

“Đại ca, tao sợ rồi, tao đi đây” Lan Lẽ nghe giọng điệu của Quý Trần Lãng, cảm thấy có gì không ổn, lập tức chịch vội chịch vàng rồi tắm rửa sạch sẽ phóng ra ngoài.

Quý Trần Lãng nói tên quán rượu, không thèm nghe đối phương trả lời mà cúp máy.

“Ê này, chú có gì muốn nói, mới ngồi xuống đã uống rượu.”

Quý Trần Lãng không nói gì, tiếp tục uống rượu. Lan Lẽ không khuyên bảo đối phương, cũng không nói gì, hai người uống hết. Một lúc lâu, Quý Trần Lãng giật giật môi nói: “Anh trúng tiếng sét ái tình rồi.” Quý Trần Lãng không biết có phải yêu không, thế nhưng chỉ cần nhớ tới đối phương, tâm sẽ liên nhảy loạn, chỉ muốn chạy đến quỳ dưới chân đối phương. Thằng em cũng theo đó phản ứng. Về phần tính dục đàn ông này, Quý Trần Lãng bứt rứt không thôi.

“Chú em để ý đến ai?” Lan Lẽ kinh ngạc, nhiều năm như vậy không thấy đối phương có người yêu, cậu toàn cười cậu là hòa thượng, cũng có khuyên cậu tìm bạn tình, nhưng thằng bạn trước sau không nghe, có lẽ vì Quý Trần Lãng là người si tình, muốn tìm người mà mình toàn tâm toàn ý muốn ở bên.

Đương nhiên người ngoài nhìn vào sẽ cười phá lên nói Quý Trần Lãng là đồ dở hơi. Trần Lãng đây là thiếu niên si tình, thủ thân như ngọc, trái ngược với cậu. Cậu là nam nữ quất hết, chỉ cần người đẹp đến trước cửa sẽ nhận hết.

Quý Trần Lãng lắc đầu, không nói lời nào, tiếp tục uống.

Lan Lẽ nhìn vẻ mặt thất vọng của hấn, cảm thấy chuyện này không đơn giản như cậu tưởng: “Chú nói tiếp đi chứ? Gái nào thế? Có cần anh em mách nước cho không?”

“Người ấy đã qua đời.”

“Qua đời?” Lan Lẽ trầm mặc nửa ngày, vỗ vai Quý Trần Lãng: “Chuyện này, tốt hơn là đi yêu người khác đi? Còn muốn hoa khoe sắc giữa đời.” Xem bộ dáng thằng bạn, Lan Lẽ không dám hỏi vì sao mà người mất, nhưng cuối cùng không kiềm chế được sự hiếu kỳ của mình mà hỏi: “Gái nhà ai? Làm sao mà chú gặp được? Anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Chú cút đi, không phải con gái, mà là đàn ông.” Quý Trần Lãng bắt đầu ngà ngà say

“Đàn ông?” Lan Lẽ hơi kinh ngạc, hơn hai mươi năm quen biết, tuy rằng không thấy đối phương có người yêu, nhưng chưa bao giờ nghe tin cậu là đồng tính luyến ái.

“Đàn ông thì sao? Tao yêu người ấy.” Nhớ tới gương mặt lạnh lùng của người ấy, Quý Trần Lãng si mê mỉm cười.

Lan Lẽ không nói nhiều, nam nam luyến ái giờ đã không còn là chuyện lẽ, nghe Quý Trần Lãng nói yêu thích đàn ông cũng không làm cậu kinh ngạc: “Thế anh ta tên gì? Yêu bao lâu rồi? Có vẻ lâu lắm rồi nhỉ.”

Quý Trần Lãng đột nhiên trầm mặc. Cậu nghĩ ra mình còn chưa biết tên anh ấy, cái việc người ấy đã qua đời từ 300 năm trước đã chiếm lấy tâm trí hấn. Nụ cười mang theo ánh sáng của người ấy hiện lên trong đầu, mặc dù đó phim truyền hình, vẻ mặt kia là giả tạo, nhưng cậu tình nguyện lờ nó đi, tình nguyện đắm chìm vào nụ cười đó.

____(3) Hết dzồi (3) ____

2. Chương 2

“Tao không biết tên người ấy.” Quý Trần Lăng hồn bay phách lạc nói.

“Không biết tên? Chú chưa biết tên đã yêu người ta? Người đó không biết chú là ai sao? Không những không quen biết chú mà còn là người đã khuất?” Lan Lễ lần này hết chỗ nói.

Quý Trần Lăng hung hăng nhìn Lan Lễ một chút, lấy điện thoại tra tên. Lan Lễ bị cậu nhìn chăm chú đến run lên, nhưng vẫn không kiềm chế được tò mò mà nhìn vào.

Tuy rằng hiện tại khoa học kỹ thuật rất phát triển, đã có thể bảo tồn các dữ liệu đã cũ, nhưng tư liệu của một ngôi sao màn bạc đã qua đời 300 năm trước không nhiều, Quý Trần Lăng phải rất vất vả mới tìm được vài thông tin vụn vặt.

Hóa ra anh ấy gọi là Lý Lạc Tân, Quý Trần Lăng tham lam nhìn cái tên ấy một hồi lâu, rồi mới lưu luyến di chuyển tầm mắt.

Đột nhiên, ánh mắt Quý Trần Lăng dừng lại, Lý Lạc Tân sinh ngày 21 tháng 8 năm 2024, mất ngày 14 tháng 2 năm 2056. Nguyên nhân cái chết: Tai nạn giao thông. Trần Quý Lăng nhìn chòng chọc vào cột thông tin ấy, muốn bóp nát điện thoại di động tại chỗ. Tại sao, người đẹp như vậy mà chỉ sống được đến năm 32, lẽ ra anh ấy phải sống lâu trăm tuổi mới đúng. Nhưng khi nhìn thấy cột thông tin kết hôn vẫn còn để trống, tâm trạng Quý Trần Lăng mới tốt lên đôi phần.

Lan Lễ nhìn điện thoại, lại nhìn lên sắc mặt khó coi của Quý Trần Lăng, không khỏi khó hiểu: “Đừng nói đây là người chú thích?”

Quý Trần Lăng đột ngột đem điện thoại giấu đi. Lý Lạc Tân của cậu! Không cho ai xem: “Đúng thế thì sao?”

“Này, đầu óc chú em tỉnh táo không đấy, người này đã chết ba trăm năm trước...” Lan Lễ nhìn thấy sát khí từ thẳng bạn lập tức ngậm mồm lại. Thoạt nhìn Quý Trần Lăng có vẻ dễ nói chuyện, nhưng thực chất là người tàn nhẫn khó nắm bắt. Cậu không muốn bị kẻ điên này chinh cho một trận, nhất là vì một người đã chết từ ba trăm năm trước!

Quý Trần Lăng hít một hơi, cố gắng kiềm chế sát khí xuống, cầm lấy chìa khóa trên bàn, lấy xe phi ra ngoài.

Lan Lễ nhìn cậu cũng không dám cản trở. Thực sự khó tin, Quý Nhị có phải phát điên? Lan Lễ nhún nhún vai, không muốn để ý, đứng dậy đi về phía một mỹ nhân. Còn với người thiên cổ kia không phải là chuyện to tát lắm đối với Lan Lễ, để một thời gian nữa, Quý Nhị sẽ thông suốt và mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Quý Trần Lăng buồn bực không biết trút vào đâu, liền phóng xe với tốc độ cao nhất. Đột nhiên, một ánh đèn lóe lên, khiến cậu không phản ứng kịp dẫn đến va chạm mạnh. Một loạt âm thanh hỗn độn vang lên, Quý Trần Lăng từ từ nhắm mắt lại.

Lý Lạc Tân...

Leng keng keng...Quý Trần Lăng bị một chuỗi chuông điện thoại đánh thức: “Alo?”. Quý Trần Lăng theo bản năng nghe điện thoại. Nửa ngày mới phản ứng được: “Không phải mình bị tai nạn giao thông sao? Chuyện này là thế nào?” Quý Trần Lăng kiểm tra thân thể mình, không bị thương, cậu lại đánh giá xung quanh, mọi thứ bình thường, không có cái lạnh lẽo của bệnh viện, cũng không có robot phục vụ. Thời đại bây giờ, dù trong nhà hay ngoài phố đều có người máy phục vụ, nhưng gian phòng này lại không có. Cảm giác như khoa học kỹ thuật đã tụt hậu đi nhiều năm...

“A lô? Quý Nhị? A lô?” Bên kia điện thoại là giọng nói mất kiên nhẫn.

Quý Trần Lăng nghe giọng nói có vẻ quen thuộc, nhìn màn hình điện thoại, là Lan Lễ. Nhưng Quý Trần Lăng vẫn thấy có gì đó không đúng, cũng lười không để ý tiếng gào của Lan Lễ, cúp điện thoại, nhìn đồng hồ.

Đây là năm 2052! Minh xuyên qua? Quý Trần Lăng nhớ tới mấy chuyện xuyên qua huyền huyền mà mấy cô gái vẫn hay nói với nhau.

Chờ đã, năm 2052? Năm 2052! Lý Lạc Tân!

Quý Trần Lăng không thể chờ được nữa mà mở điện thoại di động ra. Khi thấy những thông tin của Lý Lạc Tân tràn ngập. Quý Trần Lăng hạnh phúc đến cười híp cả mắt, mặc kệ xung quanh, cậu chú tâm xem những tin tức về các mối quan hệ tình ái của Lý Lạc Tân.

Lý Lạc Tân mới quay xong phim truyền hình “hoàng đế quyền uy”, tuần sau sẽ công chiếu. Lý Lạc Tân cùng với minh tinh Ngải Thu Như đang yêu nhau tha thiết, Lý Lạc Tân sẽ đến Lan thành quay phim vào tháng sau, bộ phim “Chiến cổ phong vân”...Lý Lạc Tân, Lý Lạc Tân, Lý Lạc Tân!

Quý Trần Lăng siết chặt nắm đấm, bắt đầu đánh giá tình thế xung quanh. Qua một hồi lâu, Quý Trần Lăng mới bình phục tâm tình kích động, bắt đầu suy xét lại những thông tin còn đọng lại trong đầu.

Cơ thể này gọi là Quý Trần Lăng, gia thế không khác cậu là mấy, thậm chí là cả những người quen cũng giống hệt, chẳng khác gì ba trăm năm sau, chỉ là có thêm một Lý gia, một Lý Lạc Tân. Nhớ đến Lý Lạc Tân, ánh mắt Quý Trần Lăng không khỏi nhu hòa lên. Ái tình theo đó mà càng trở nên mãnh liệt.

Quý Trần Lăng kiểm tra thân thể, thân thể ba trăm năm sau giống như đúc, dù sao cũng là thân thể đã dùng 26 năm, không lý do gì không nhận ra, nhìn lại ký ức, những chuyện xảy ra cũng thật giống nhau...Quý Trần Lăng mơ hồ thấy điều gì đó không đúng, thế nhưng theo bản năng không muốn suy nghĩ sâu xa.

Không bao lâu, Quý Trần Lăng cũng tiêu hóa xong tất cả ký ức, cũng không có ý định hành động gì, bởi hiện tại cậu đã có mục tiêu, Lý Lạc Tân, em đến đây!

Hiện giờ, Quý Trần Lăng 26 tuổi, Lý Lạc Tân 28 tuổi.

Lúc này Lý Lạc Tân còn không biết đang có con sói đói khát đang đến tìm mình, Anh dựa vào đầu giường, tay ôm tình nhân, tay kia còn rút ra một điều thuốc.

“Lạc Tân, vai diễn đấy để cho em nhé.” Ngải Thu Nhi vuốt ve lồng ngực Lý Lạc Tân, rồi từ từ trượt xuống tìm đến dục vọng của anh.

Lý Lạc Tân bị Ngải Thu Nhi kích thích làm dục vọng nổi lên, một tay dụi tắt điều thuốc, rồi vươn mình đè lên: “Cái này còn phải xem biểu hiện của em, bảo bối.” giọng điệu trầm thấp mang theo từ tính vang tới, Ngải Thu Nhi thở gấp một tiếng, cánh tay như thủy xà quấn lấy anh.

Đêm còn rất dài

Con người của Lý Lạc Tân, người người đều nói anh bạc tình, mà một khi bị con mắt bạc tình ấy nhìn trung, lập tức đem người ta đóng băng, nhưng cũng mê hoặc khôn tả, đó là lý do mà già trẻ gái trai đều chạy theo anh, chưa bao giờ anh thiếu bạn tình, chỉ cần hợp mắt thì anh không ngại tình một đêm, đương nhiên, nếu kẻ đó có gì đó mạnh mẽ mới mẻ, Lý Lạc Tân không ngại có mối quan hệ lâu dài, có điều nếu để anh phát hiện dám sau lưng anh cặp kè với kẻ khác. Lý Lạc Tân sẽ không do dự mà đá văng. Cho nên đối với Lý Lạc Tân, không ít người giống như thiêu thân lao vào, chỉ cần có cơ hội thì sẽ tìm mọi cách tiếp cận anh, không kiêng dè bản tính lạnh lùng, bạc bẽo của anh.

Lý gia là một gia tộc có thế lực, nhưng Lý Lạc Tân chưa bao giờ dựa vào gia thế, một thân một mình xây dựng sự nghiệp, vì thế mọi người đều tôn kính gọi anh một tiếng Lý thiếu, để chứng minh rằng anh không giống như một tên công tử bột.

Hai năm trước anh đột nhiên hứng thú với showbiz, vốn định đùa vui một chút vậy mà hai năm trôi qua vẫn chưa thấy chán. Nhìn cảnh tranh chấp đến đổ máu vì một vai diễn cũng thật thú vị.

Một mặt khác, Quý Trần Lăng nhanh chóng xác định được thực lực của bản thân, lập tức sai người tra xét lý lịch của Lý Lạc Tân. Rất nhanh các tư liệu cũng như hình ảnh của Lý Lạc Tân đều được đưa đến bàn của Quý Trần Lăng. Quý Trần Lăng chậm rãi lật lên, từng chữ từng câu nhìn, khi thấy anh có nhiều bạn tình thế nào, cậu lập tức đổ kị hận không thể giết chết những người chạm vào người Lý Lạc Tân. Những bức ảnh được thái tử mang đến khá là đầy đủ hết, không chỉ có ảnh thường ngày của Lý Lạc Tân mà còn có ảnh giường chiếu của Lý Lạc Tân. Quý Trần Lăng nhìn thấy bức ảnh trần truồng của Lý Lạc Tân, cơ

hồ cương cứng cả lên, nhưng khi thấy người dưới thân của anh lúc đấy, ngọn lửa đỏ kị cũng song song đồng hành.

Quý Trần Lăng không nhận được ảo tưởng hình ảnh chính mình nằm dưới thân Lý Lạc Tân... Tay cũng không kiềm chế được mà sờ lên hạ bộ của mình, mọi thứ nhạt nhòa, lần thứ nhất xuất ra sau 26 năm. Tuy rằng cuối cùng cũng được xuất ra, nhưng Quý Trần Lăng không chút nào cảm thấy thỏa mãn, trái lại cảm thấy càng thêm trống vắng. Cậu lau khô tay, nâng bức ảnh lên, ở vị trí môi của Lý Lạc Tân mà hôn một cái.

Lý Lạc Tân của em!

Ở một nơi khác, trong một quán cà phê:

“Lạc Tân, nghe nói gần đây có người điều tra anh?” Vương Quân Thời ngồi đối diện Lý Lạc Tân hỏi.

Lý Lạc Tân lười nhác gật đầu.

“Ai lớn mật đến thế? Dám điều tra anh” Lý Lạc Tân nhìn có vẻ là một người dễ tiếp cận, nhưng nếu nghĩ là người dễ trêu chọc thì quả thật là sai lầm lớn.

“Quý gia lão nhị.”

“Cậu ta? Không phải chưa bao giờ gặp qua sao?”

“Càng khó hiểu càng thú vị sao, đúng lúc tôi đang có hứng chơi đùa.”

Vương Quân Thời lắc đầu, biết Lý Lạc Tân thích chơi, nên không nói lại chủ đề này nữa: “Nghe Trương Lập nói Niên Hoa có một nhóm người mới, còn không nhanh chân đến xem?”

“Đi.” Các mỹ nhân thuần khiết trong sạch luôn làm anh yêu thích.

Bình thường khi muốn tụ họp chơi bời, hội của Lý Lạc Tân đều chọn Niên Hoa, nơi có hoàn cảnh tốt, nhiều mỹ nhân, lại còn sạch sẽ, ông chủ biết ăn nơi, vì lẽ đó bọn họ trở thành khách quen của nơi này.

___(‘ ‘) Hết nha (‘ ‘) ___

3. Chương 3

Rất nhanh, Lý Lạc Tân đi xe đến Niên Hoa, ném chìa khóa cho đứa trẻ giữ cửa. Nhân viên dẫn bọn họ vào, ông chủ nhanh chóng đưa xe đến tiếp đón.

“Lý thiếu, Vương thiếu, thật hân hạnh cho tôi, mời các ngài đến kiểm hàng?”

“Nhìn hàng mới.” Vương Quân Thời xem Lý Lạc Tân bên cạnh đang hút thuốc một mình, nhớ ra Lý Lạc Tân yêu thích những người trong sạch: “Sạch sẽ không?”

“Sạch sẽ, sạch sẽ, bây giờ tôi sẽ gọi họ vào ngay.” Ông chủ có chút nịnh nọt đáp lời.

Rất nhanh, một nhóm thiếu niên mặc áo sơ mi trắng nổi đuôi bước vào. Ở trước mặt bọn họ đồng loạt đứng lại.

Vương Quân Thời huýt một tiếng sáo, quay đầu hỏi Lý Lạc Tân: “Hôm nay đổi khẩu vị sao?” cậu còn chưa thử qua mùi vị đàn ông.

“Có thể.” Lý Lạc Tân giơ tay ra chỉ, chọn lấy người cường tráng nhất. Anh quát cả nam lẫn nữ, chỉ cần mang lại khoái cảm thì nam nữ đâu khác gì nhau? So với phụ nữ, anh càng yêu thích việc cưỡi lên người đàn ông, phụ nữ đôi khi còn phải kiềm chế, còn đàn ông thì thoải mái, muốn hành hạ thế nào cũng được. Lý Lạc Tân là kẻ bạo lực từ cốt tủy, lên giường với phụ nữ đã phải kiềm hãm rất nhiều, thế nên anh luôn muốn chọn lấy đàn ông cường tráng, để được thoải mái chà đạp.

Hiển nhiên ông chủ biết sở thích của anh, thế nên không dẫn ra đây cú có gai, cái loại ngoại trừ chân giữa và ngực lép ra thì chả khác gì phụ nữ.

“Vậy tôi chọn người này.” Vương Quân Thời cũng muốn ném thử của lạ, vì lẽ đó nên chọn một thiếu niên khả ái, thanh thuần.

Ông chủ xem thái độ hai thượng khách, tự biết bản thân phục vụ tốt liền nở nụ cười, cùng hai người cáo từ mang theo những người còn lại xuống.

“Vậy tôi đi trước.” Vương Quân Thời nháy mắt, ôm người bước đi.

“Đồ khỉ này.” Lý Lạc Tân đưa tay ôm lấy thiếu niên. “Vậy chúng ta cũng đi thôi, tiểu mỹ nhân.” Anh đặt nụ hôn lên môi thiếu niên, cậu lập tức đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu.

Lý Lạc Tân bởi thế mà hứng khởi giảm xuống một nửa, so với kiểu ngoan ngoãn, anh thích kiểu chống cự bạo liệt hơn.

Lý Lạc Tân ôm người ra cửa, bị một đôi mắt nổi cả gân đỏ nhìn chăm chăm, không đúng, phải nói là nhìn người trong lòng anh. Lý Lạc Tân liền mất hứng, buông lỏng tay ra, lạnh nhạt nói: “Tình nhân của cậu?”

“Không, không phải, em không quen biết Quý thiếu gia.” Thiếu niên hoang mang giải thích, nếu như Lý Lạc Tân cho là cậu có tình thân, cơ thể không đủ sạch sẽ để hầu hạ anh, hậu quả như thế nào thì cậu cũng không dám tưởng tượng.

Quý Trần Lăng chưa vào Niên Hoa bao giờ, nhưng trước đây có rất nhiều người quen của cậu, thế nên không lạ gì khi người của Niên Hoa nhận ra cậu.

“Quý thiếu?” Lý Lạc Tân quay đầu hỏi Quý Trần Lăng: “Đây là người của cậu?”

Gương mặt Quý Trần Lăng vặn vẹo trong nháy mắt: “Nó làm sao xứng làm người của em!”

Vậy thì không sao rồi, Lý Lạc Tân tiếp tục ôm nam nhân đi về phía trước, coi như Quý Trần Lăng không tồn tại.

Quý Trần Lăng nhân lúc Lý Lạc Tân mất cảnh giác, lập tức đẩy thiếu niên trong lòng ngực anh ra, kéo tay anh lại: “Em cũng có thể.”

“Quý thiếu đùa gì thế?” Lý Lạc Tân nâng cằm Quý Trần Lăng lên quan sát một lượt: “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, tôi không rảnh phụng bồi Quý thiếu.” Dứt lời, anh buông tay ra, kéo tay thiếu niên rời đi.

Quý Trần Lăng nhìn chòng chọc với tấm lưng Lý Lạc Tân, một lúc lâu sau, vẫn là quyết định đuổi tới. Rõ ràng định từ từ tiếp cận, thế nhưng khi thấy Lý Lạc Tân lại không kiềm chế được mà lao đến, nhìn anh ôm lấy người khác mà ngạt tràn đố kị, vốn muốn để lại ấn tượng tốt, cuối cùng lại thành ra thê thảm thế này, cậu không chịu được anh cùng với người khác. Anh là của cậu!

Quý Trần Lăng như con thú muốn phá tan lao tù, trong giây phút này chỉ liều mạng muốn giam cầm Lý Lạc Tân lại, vĩnh viễn chỉ thuộc về cậu! Chỉ nghĩ như thế, Quý Trần Lăng liền hưng phấn, nhưng cậu vẫn kiềm chế lại, không muốn người ấy bị bẻ gãy tay, cậu muốn làm anh vui, cậu không muốn tổn thương anh! Kiểu yêu thương tù cầm khiến người ta ức chế là vô cùng tối kị.

Không liên quan, chỉ cần giết chết những người tiếp cận anh ấy là được. Quý Trần Lăng lộ ra nụ cười vặn vẹo, tràn ngập ác ý.

Lý Lạc Tân nhìn phía sau, cũng mặc kệ cậu, chỉ cần đừng quấy rầy anh là được.

Rất nhanh, Lý Lạc Tân bước vào gian phòng, cậu cũng vào theo. Lý Lạc Tân đột nhiên hôn cuồng dại người trong lòng ngực mình, cậu đứng bên cạnh nhìn bằng ánh mắt giết người. Đến bây giờ anh mới nhận ra Quý gia nhị thiếu coi trọng mình. Lý Lạc Tân giật giật khóe môi, anh không ngại trêu đùa con cún con này.

Lý Lạc Tân vỗ vỗ mông người trong lòng ngực: “Tắm rửa sạch sẽ đi.” Thiếu niên ngoan ngoãn gật đầu, tiến vào buồng tắm.

Quý Trần Lăng cuối cùng không nhịn được nữa, xông tới ôm thật chặt Lý Lạc Tân, cưỡng hôn anh điên cuồng. Quý Trần Lăng khẽ cười một tiếng, không chút khách khí đoạt lấy quyền chủ động, rất nhanh hôn Quý Trần Lăng đến mềm nhũn cả người.

“Chuyện này được không?”

“Ai nói không ổn, không thử làm sao biết” ngữ khí khiêu khích, không che giấu những khát khao cuồng dại dành cho Lý Lạc Tân.

Lý Lạc Tân lạnh lùng, đẩy Quý Trần Lăng ra, Quý Trần Lăng tuy rằng không muốn nhưng cũng phải thuận theo, cậu cam tâm tình nguyện theo ý muốn của anh. Nhưng khi nhìn thấy Lý Lạc Tân đi về phía tiện nhân lúc này, lửa giận bùng lên làm cậu đầm thẳm vào mặt nó.

“Lý Lạc Tân ngăn cản Trần Quý Lăng: “Bị điên thì cút ra xa.”

Quý Trần Lăng thở hổn hển, không cam tâm tình nguyện hạ tay xuống. Nhịn xuống, dù gì anh cũng phải là của cậu! Cậu khắc chế cơn giận bằng cách nắm chặt tay lại, móng tay đâm thủng lòng bàn tay.

Lý Lạc Tân không ngại có người ở bên cạnh nhìn, trực tiếp đè thiếu niên xuống đi thẳng vào vấn đề. Nhưng mà, anh không ngại, không có nghĩa là người khác không bị ảnh hưởng, Thiếu niên bị ánh mắt chết chóc của Quý Trần Lăng nhìn chăm chú đến cứng ngắc cả người, làm Lý Lạc Tân mất hẳn hứng thú, lập tức đuổi đi, bất chấp việc cậu ta còn trần truồng.

“Lý thiếu làm bạn giường của tôi chạy mất rồi, tính bồi thường sao đây?” Lý Lạc Tân tựa vào đầu giường, nhìn thẳng người đứng bên giường.

“Em cũng có thể thỏa mãn anh.” Quý Trần Lăng mím mím môi.

Lý Lạc Tân hất cằm chỉ hạ thân, ra hiệu cậu lại đây. Quý Trần Lăng cũng không khách khí, chỉ cảm thấy cơ hội đã tới, vội vã chôn đầu xuống giữa hai chân anh.

Lý Lạc Tân kinh ngạc nhướng mày, anh chỉ muốn xem phản ứng của đối phương, không nghĩ cậu lại lập tức dùng miệng, nếu như anh nhớ không lầm thì mới một giây trước đây dự vọng của anh còn trong thân thể kẻ khác. Đúng là không nói lên lời, nhìn con chó săn trước mặt mình thuần phục như vậy, cảm giác chinh phục đầy kích thích cũng vơi đi ít nhiều.

Quý Trần Lăng ngốc nghếch liếm mút, không gãi đúng chỗ ngứa của Lý Lạc Tân, không nhẫn nại nổi, anh túm lấy tóc Quý Trần Lăng đâm thẳng vào cuống họng cậu. Quý Trần Lăng không phản kháng lại, cố nhịn xuống cảm giác nôn mửa, ngoan ngoãn há mồm to hơn.

Rốt cục cũng tìm được thỏa mãn, Lý Lạc Tân phun trào nơi sâu xa nhất trong cuống họng Quý Trần Lăng. Cậu bị ho sặc sụa hai lần, nhưng vẫn nuốt hết xuống, là vì muốn làm sạch cho Lý Lạc Tân.

Đây là dành cho cậu, không thể lãng phí.

“Ngon không?” Lý Lạc Tân cười như không cười mà hỏi.

Quý Trần Lăng gật đầu: “Ăn ngon lắm.” dừng một chút, lại nói: “Sau này cho em hết được không?”

“Đây là cậu cam tâm tình nguyện.” Lý Lạc Tân nhắc eo, di chuyển thẳng em đang nằm trong tay Trần Quý Lăng.

“Đúng đấy. Có thể không?” Quý Trần Lăng cúi đầu hôn thứ đàn ông trong tay.

Lý lạc Tân đứng dậy vỗ vỗ mông Quý Lạc Tân: “Lần sau tắm rửa sạch sẽ tới tìm tôi.” Rồi tiến vào buồng tắm.

“Lần này không được sao? Em lập tức đi tắm.” Quý Trần Lăng lưu luyến nhìn bóng lưng Lý Lạc Tân.

Lý Lạc Tân không để ý tới cậu, trở tay đẩy Quý Trần Lăng ra ngoài, để cậu tha thiết nhìn chăm chăm vào phòng tắm.

“Cậu còn ở đây làm gì?” Rất nhanh, Lý Lạc Tân đã tắm xong.

“Chờ anh cùng đi ăn.” Vừa nhìn thấy Lý Lạc Tân, Quý Trần Lăng lập tức lao tới.

Thật sự cũng hơi thấy đói bụng. “Đi thôi” Lý Lạc Tân đi ra ngoài trước. Quý Trần Lăng vui vẻ đi theo.

Lý Lạc Tân không hỏi cậu muốn ăn cái gì, trực tiếp đi tới một nhà hàng cơm Tàu. Quý Trần Lăng cũng không ý kiến, chỉ biết lơ đãng theo. Chỉ cần là món ăn Lý Lạc Tân thích thì cậu cũng thích.

__(° °) Xem H vừa thôi, hại thận (° °) __

4. Chương 4

Quý Trần Lăng không một lúc nào rời tầm mắt khỏi Lý Lạc Tân, si ngốc nhìn, nhìn bao nhiêu cũng không đủ: “Lạc Tân, em có thể nấu cơm cho anh có được không? Anh sẽ chỉ ăn cơm em làm nhé.”

“Cậu biết nấu cơm?”

“Không....” Quý Trần Lăng lúc này mới nhớ ra bản thân không biết nấu cơm, đột nhiên thấy đổ kị với những người từng nấu cơm cho Lý Lạc Tân, đổ kị với những người bưng cơm đến trước mặt anh, nhưng lại quên mất mình là đại thiếu gia 26 năm qua không biết đến chuyện cơm nước, có điều Quý Trần Lăng không từ bỏ sớm như vậy, liền vội vàng nói: “Em sẽ học, Lạc Tân, em học xong rồi nấu cho anh ăn có được không? Làm những món anh thích, em thích nhìn ăn anh, muốn được cùng ăn với anh.” Quý Trần Lăng hai tay chống đỡ cằm, ánh mắt mê ly, hai má đỏ ửng, tâm trí chỉ đặt lên một người.

Lý Lạc Tân gõ một cái lên đầu cậu: “Ăn cơm.”

“Vâng.” Quý Trần Lăng vội vã cúi đầu cho miếng cơm tẻ vào miệng, ăn một miếng cơm tẻ, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Lý Lạc Tân. Anh cũng lười để ý đến cậu, để cậu muốn làm gì thì làm.

Ăn cơm xong, Lý Lạc Tân nhìn đồng hồ chuẩn bị trở về. Quý Trần Lăng không muốn thả anh đi, chính xác hơn là muốn đi cùng Lý Lạc Tân.

Đi đến nhà Lý Lạc Tân, cậu không khỏi kích động bởi không khí mang theo hơi thở của Lý Lạc Tân bao trùm. Đáng tiếc, đây chỉ là tưởng tượng bởi Lý Lạc Tân không dẫn người về nhà, tất nhiên cự tuyệt thỉnh cầu của Quý Trần Lăng.

Quý Trần Lăng dùng móng cạ cạ lên tiểu Lạc Tân, ngữ điệu mê hoặc: “Lạc Tân không muốn thử một chút à? Vóc người cũng tốt hơn người kia, chỗ ấy cũng chặt hơn, lại luôn sẵn sàng phối hợp.”

Lý Lạc Tân nhìn cậu một cái, không chút lưu tình mà đẩy ra, lên xe, thuận tiện khóa cửa xe lại, nhanh chóng đi. Quý Trần Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài đưa mắt nhìn Lý Lạc Tân đi xa, mãi đến khi không thấy bóng xe đâu mới lưu luyến rời ánh mắt. Nụ cười trên gương mặt nhanh chóng thâm trầm lại, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại. Chỉ có cậu mới được phép đụng vào Lạc Tân, những người khác dám to gan đụng vào người của cậu đều phải sống không bằng chết!

Ngày hôm sau, chuông của nhà Lý Lạc Tân vang lên từ rất sớm, anh vốn không định mở cửa nhưng chuông vẫn kiên nhẫn vang lên. Bất đắc dĩ đành phải đi ra mở cửa, sắc mặt tối thui.

“Này, em là hàng xóm mới cả anh, chuyển đến nơi mới thì việc đầu tiên phải là chào hỏi hàng xóm. Nay em đến chào hỏi anh.” Vừa mở cửa đã thấy gương mặt thiếu đánh của Quý Trần Lăng, cười híp cả mắt, tay còn không ngừng vẫy chào anh.

Lý Lạc Tân tối sầm mặt lại, một câu cũng không nói, lập tức đập văng cậu, không chờ cậu phản ứng lập tức đóng cửa lại.

Quý Trần Lăng cũng không dám làm càn, sờ vào chỗ bị đập, quay đầu trở về. Hay là trước mắt học nấu cơm đi!

Mấy ngày sau đó, Quý Trần Lăng viện mọi lý do để quấy rầy Lý Lạc Tân. Anh thấy phiền vô cùng, một chút hứng thú ban đầu với cậu đều không còn thay vào đó là cảm giác phiền phức, cũng không muốn ru rú

trong nhà, ra ngoài sân tình mới thú vị. Quý Trần Lăng ở trước cửa nhà vỗ huyệt anh mất lần, Lý Lạc Tân vừa ra khỏi cửa liền hùng hục theo ở phía sau.

Lý Lạc Tân vốn không phải người có tính khí tốt đẹp gì, lập tức xoay người đập cho Quý Trần Lăng một trận. Quý Trần Lăng không chống cự, chỉ nằm yên trên đất cho anh thoải mái chà đạp.

Lý Lạc Tân đập một cước lên mặt Quý Trần Lăng: “Còn theo không?”

“Còn!”

“Được lắm.” Lý Lạc Tân cười lạnh, nhìn chung quanh một lượt, thấy mấy ống tuýp ở góc tường không biết ai để lại, cầm lấy gõ gõ lên bàn tay: “Hỏi cậu một lần nữa, còn dám theo không?”

Quý Trần Lăng có chút nghi hoặc nhìn anh, nhưng vẫn kiên định: “Còn!”

Lý Lạc Tân cười lạnh, vung ống tuýp đập lên đùi Quý Trần Lăng, đập liên tục: “Đập liên tục xem mày làm sao!” Nói xong, cầm lấy ống tuýp xoay người đi.

Quý Trần Lăng thương tâm, cậu thấy thời gian dường như thật lãng phí, nhưng không thể què quặt chặt vật đứng trước mặt anh được, đành bò dậy nhặt lấy ống tuýp Lạc Tân vứt ra đấy, khập khểnh bước vào phòng.

Lý Lạc Tân cũng không quá nặng tay, chỉ đập gãy một chân cậu.

Nửa tháng sau, quả nhiên không thấy Quý Trần Lăng nữa, tâm tình Lý Lạc Tân khá hơn rất nhiều, gần như quên cậu ra sau đầu, tiếp tục sống những ngày phong lưu khoái hoạt.

Thời gian như nước chảy, đến khi thương thế Quý Trần Lăng tốt hơn thì Lý Lạc Tân đã sớm sang Lan thành đóng phim.

Quý Trần Lăng vội vã đuổi tới Lan Thành, khi nhìn thấy Lý Lạc Tân là khi Lý Lạc Tân đang hôn môi một người phụ nữ khác, Lý Lạc Tân ra hiệu cho cậu, ám chỉ đừng có làm gì mạnh mẽ. Quảng thời gian trước cậu đã quá nôn nóng, lần thứ nhất nhìn thấy Lý Lạc Tân lên giường với người khác nên khó tránh khỏi khồng chế tâm tình của chính mình, vốn muốn xây dựng quan hệ thân mật với anh, kết quả lại hoàn toàn ngược lại.

Quý Trần Lăng cố gắng bình tĩnh, lộ ra một nụ cười xán lạn, cố tình đánh gãy nụ hôn của hai người: “Lạc Tân, sao đến Lan Thành không nói cho em một tiếng, làm em tìm mãi không thấy anh.”

Lý Lạc Tân lạnh nhạt nhìn, không nói gì. Nụ cười của Quý Trần Lăng lừa gạt được người khác chứ sao lừa gạt được anh, ánh mắt rõ ràng có ác ý, nắm đầm lại xiết chặt thế kia, thật sự không biết cách ngụy trang.

Lý Lạc Tân nhận ra, không lý nào Ngải Thu Nhi không nhận ra, cô không muốn đắc tội với bất kỳ ai trong hai người họ.

“Quý thiếu, anh đến tìm Lạc Tân sao?” Ngải Thu Nhi lộ ra nụ cười thanh thuần.

Ngải Thu Nhi không nói lời nào còn hơn, vừa mở lời hình ảnh cô hôn môi với Lý Lạc Tân liền hiện lên trong đầu Trần Quý Lăng. Trần Quý Lăng nhìn Ngải Thu Nhi một chút, sự bạo tàn trong đôi mắt trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Ngải Thu Nhi sợ đến run người, theo bản năng muốn trốn đi: “Lạc, Lạc Tân, hai người nói chuyện, em có việc phải đi trước.”

Lý Lạc Tân cũng mặc kệ cô, buông tay để cô đi, bản thân cũng có ý định rời đi, chân dài đang chuẩn bị bước đi thì Quý Trần Lăng vội vã ngăn cản, không dám kéo hân tay anh mà chỉ yếu đuối túm lấy góc áo.

“Lạc Tân, xin lỗi, đừng giận em được không. Lạc Tân.” Quý Trần Lăng thấy sắc mặt anh không tốt, vội vàng xin lỗi.

“Xin lỗi? Cậu là sai điều gì?” Lý Lạc Tân nhún mày hỏi.

“Em...em...em không biết...” Quý Trần Lăng do dự nửa ngày, không biết nói gì cho phải, cậu thật sự không biết mình sai chỗ nào, chỉ là theo bản năng nói lời xin lỗi thôi.

Lý Lạc Tân nhìn dáng vẻ khiếp nhược của cậu, cảm thấy có chút thú vị. Anh từng nghe đến danh tiếng của Trần Quý Lăng, chỉ là không nghĩ người này là có dáng vẻ yếu đuối như thế trước mặt anh, hứng thú vốn đã tắt ngóm lại bùng lên lần nữa.

Tâm trí Quý Trần Lăng một lần nữa đều đặt trong người Lý Lạc Tân, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức nói rằng: “Lạc Tân, anh không muốn thử sao? Em tuyệt đối hơn bạn tình của anh gấp vạn lần, muốn dần vật thể nào cũng có.”

Lý Lạc Tân liếm liếm môi, xác nhận gần đây có mỗi Ngải Thu Nhi ở bên, đúng là có hơi nhàm chán, bị Quý Trần Lăng kích thích cũng hơi lay chuyển. Đã có chút hứng thú thì cũng không làm khó mình, Quý Trần Lăng ngoại trừ thời gian trước đây rất đáng ghét thì dùng để phát tiết cũng không tồi....

“Đêm nay tôi đợi ở trong phòng, nhớ tới tắm rửa sạch sẽ.” Lý Lạc Tân hôn một cái lên gò má cậu, rồi bỏ đi.

Quý Trần Lăng sờ lên má, sưng sờ một hồi, mới lộ ra nụ cười ngốc nghếch. Lần đầu tiên Lý Lạc Tân đối xử ôn hòa với cậu như thế, còn hôn cậu nữa. Hơn nữa đêm nay quan hệ sẽ càng thân mật hơn.

Quý Trần Lăng cũng không dám đuổi theo, sợ làm anh phiền mà hủy bỏ chuyện đêm nay, thế nhưng trong đầu không ngừng nghĩ tới chuyện tối nay, làm cái gì cũng không muốn làm cũng may hiện tại là xế chiều. Quý Trần Lăng suy đi tính lại, quyết định chuẩn bị đồ vật, nhất định phải làm cho Lý Lạc Tân đối với cậu sản sinh tình thú!

Khi tối đến, Quý Trần Lăng liền mang một đồng đồ vật đến trước cửa nhà Lý Lạc Tân, gõ cửa mấy hồi còn chưa thấy mở cửa. Quý Trần Lăng không ngại, vẫn vui sướng hài lòng đứng chờ trước cửa.

Phải chờ đến hơn hai giờ, mới nhìn thấy Lý Lạc Tân ôm Ngải Thu Nhi đi tới. Tâm trạng hạnh phúc lâng lâng của Quý Trần Lăng cứ như thế bị đập tan trong nháy mắt, nhưng cậu không dám chất vấn, cơ hồ chỉ nở nụ cười theo bản năng với Lý Lạc Tân.

“Lạc Tân, tối nay chơi nhóm ba người à?” mặt mang ý cười nhưng ác ý vẫn hướng về Ngải Thu Nhi, chỉ muốn cô cút đi cho khuất mắt.

Ngải Thu Nhi hoảng hốt, theo bản năng lùi về sau hai bước, thoát ra khỏi lồng ngực Lý Lạc Tân, cũng không dám nói gì, chỉ không khống chế được mà run lên. Giờ cô mới hiểu được tình ý của Quý Trần Lăng đối với Lý Lạc Tân. Thế nhưng cô phải vất vả lắm mới tiếp cận được Lý Lạc Tân, thật sự không nỡ từ bỏ. Dự là nếu ở lại sẽ đắc tội Quý Trần Lăng hay là trước cứ rời đi.

Lý Lạc Tân lúc này mới nhớ ra cùng Quý Trần Lăng nói gì, ra hiệu cho Ngải Thu Nhi rời đi. Ngải Thu Nhi mau chóng rời đi, giữa đường vội vàng quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện Quý Trần Lăng thừa dịp Lý Lạc Tân mở cửa đã cười với cô đầy sát khí, chẳng khác gì cửa dao vào cổ. Ngải Thu Nhi trong lòng phát lạnh vội vã chạy đi.

5. Chương 5

Mới vào cửa Quý Trần Lăng liền nhào tới, ôm chặt lấy Lý Lạc Tân hôn điên cuồng. Lý Lạc Tân không khách khí, đối khách thành chủ, làm Quý Trần Lăng bị hôn đến mềm nhũn hai chân.

Quý Trần Lăng thở hổn hển: “Em muốn, Lạc Tân, em muốn anh...”

“Đi tắm chứ?” Lý Lạc Tân cách một lớp quần đấm vào sau huyệt Quý Trần Lăng.

“Tắm rửa sạch sẽ.” Quý Trần Lăng vội vàng nói, vội vã cởi quần áo của Lý Lạc Tân.

Bàn tay Quý Trần Lăng sờ loạn, luồn vào y phục anh tìm kiếm khoái cảm. Nhìn cậu vội vã như vậy, Lý Lạc Tân lại không vội: “Muốn lắm à? Có phải không ai thỏa mãn được cái miệng nhỏ dâm dăng của cậu?” Nói rồi anh tiến một tay vào bên trong quần cậu quấy rối.

Thân thể Quý Trần Lăng cứng đờ, như bị tạt gáo nước lạnh: “Không có kẻ khác, chỉ có anh! Cũng chỉ có thể là anh!” Quý Trần Lăng tuyên hệ như vậy, vẻ mặt nghiêm túc. Cậu không muốn bị Lý Lạc Tân hiểu nhầm.

Lý Lạc Tân không tỏ rõ ý kiến, không nói gì nữa mà đem Quý Trần Lăng đè xuống giường. Trong không gian tràn đầy hơi thở của Quý Trần Lăng, cậu cảm thấy mình gặp không thở được, dường như cậu quên hết thấy mọi thứ xung quanh, nhiệt tình đáp lại Lý Lạc Tân.

Hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, Lý Lạc Tân úp lật Trần Quý Lăng xuống, để cậu ở tư thế quỳ, sau đó thô bạo cắm vào. Hậu huyệt Quý Trần Lăng đau xót, đồng thời trong lòng lại dâng lên cảm giác thỏa mãn lớn lao, thân thể theo đó càng trở nên miễn cưỡng.

Lạc Tân ở trong thân thể của cậu

Sau huyệt Quý Trần Lăng hơi co lại, thỏa mãn phát ra một tiếng than thở.

Lý Lạc Tân vỗ một cái vào mông cậu: “Mẹ kiếp, chẳng trách cần nam nhân thao, hóa ra là thứ xuất tinh sớm.” Lực đẩy của Lý Lạc Tân càng mạnh, miệng cũng không khách khí gặm tới gặm lui, để lại những dấu vết xanh tím.

“Không phải, chỉ có anh mới làm em hưng phấn như thế, chỉ vì anh em mới như thế...” Quý Trần Lăng bị Lý Lạc Tân thúc lên một cái mạnh, toàn thân đều co quắp.

“Lạc Tân tuyệt quá, Lạc Tân thượng em từ phía chính diện được không? Em muốn thấy anh, muốn thấy dáng vẻ của anh khi thao em.”

Lý Lạc Tân không rút ra mà đỡ cậu nằm ngửa mặt đối mặt với hắn. Quý Trần Lăng thở hổn hển, hai tay bám lên cổ Lý Lạc Tân, chân cũng theo đó quấn quanh hông anh, nhiệt tình mà cấp thiết đáp lại.

Một lúc lâu, Lý Lạc Tân đạt đến cực khoái, phun trào tất cả vào bên trong Quý Trần Lăng. Cơ thể cậu run lên từng hồi, bắn ra một lần nữa.

Lý Lạc Tân lười biếng nằm trên người cậu một lúc, mới rút ra. Quý Trần Lăng kẹp chặt hậu huyệt lại. Lạc Tân cho cậu, không thể lãng phí.

Lúc này, trên người Quý Trần Lăng đều là dấu hôn xanh tím của của Lý Lạc Tân để lại, giữa chân cậu chảy ra dung dịch mang theo tơ máu. Quý Trần Lăng nằm trên lòng ngực anh, hôn lên ngực anh từng hồi rồi dùng má cọ cọ, hạnh phúc không nói lên lời.

Nghỉ ngơi một lúc: “Lạc Tân có thích chơi tình thú không?”

“Hửm?” Lý Lạc Tân thở dài một cái.

“Chờ một chút.” Quý Trần Lăng đến phía túi đồ vật mang theo, lấy ra dụng cụ.

Roi ra, dây thừng, cây nến, nhũ kẹp...

Nhìn những thứ đồ này, Quý Trần Lăng không nói gì: “Đây là cái gì?”

“Em, em nghĩ là anh thích...” Quý Trần Lăng xem sắc mặt Lý Lạc Tân hơi đen lại, có chút sợ sệt.

“Ai nói cho cậu biết là tôi thích?”

“Em...em...” Quý Trần Anh lén lút nhìn ngắm Lý Lạc Tân, vẫn cố bình tĩnh nói: “Em đoán.”

“Lẽ nào cậu không thích sao?” Lý Lạc Tân trêu tức hỏi.

“Không có chuyện đó! Em chỉ thích anh chạm vào em! Những thứ đồ này em cũng chỉ có thể vì anh mà tiếp nhận. Chỉ có anh mới có thể đối với em như vậy.” Quý Trần Lăng nhìn xuống hạ thể Lý Lạc Tân, đột nhiên có hơi thẹn thùng: “Cũng chỉ có anh mới có thể vào bên trong em...”

“Nếu là cậu mang đến, cũng không nên lãng phí.” Lý Lạc Tân cầm lên một dây thừng nhỏ, trói hạ thể “Nhìn cậu xuất tinh sớm như vậy, coi như hôm nay giúp cậu chữa bệnh.” Tổng những thứ đồ vật khác ném xuống giường, lần thứ hai đè lên, dù anh không đặc biệt thích thú thứ gì.

“Ừ ~ thật sướng khoái...” nhưng trong chốc lát, Quý Trần Lăng không chịu nổi: “Lạc Tân, để em bắn ra có được không...thật khó chịu.”

“Lạc Tân, để em bắn, để em bắn...”

Lý Lạc Tân không để ý đến cậu, nói cậu ồn ào, liền xé quần lót của chính mình nhét vào miệng cậu, dư âm còn lại chỉ còn là tiếng rên.

Bị hành hạ đến tận nửa đêm mới kết thúc, đáng về Quý Trần Lăng khổ sở bị trói trên giường cũng có chút giải trí với Lý Lạc Tân, vì lẽ đó mà Lý Lạc Tân vẫn mãi không cởi trói cho cậu, trói đến tận thứ hai mới mở ra. Lúc này, thằng em của Quý Trần Lăng đã bị ghim rách ra, xem ra thâm vô cùng.

“Cậu cương cả tối?” Theo lý thuyết, khi hết cương thì dây thừng sẽ tự động lỏng ra.

Quý Trần Lăng ai oán nhìn Lý Lạc Tân, trực tiếp ôm từ phía sau: “Đúng đấy, nó thật đáng thương, Lạc Tân, người ta muốn bồi thường.”

Đáng tiếc, Lý Lạc Tân khi kéo khóa quần lên sẽ thành một người khác, anh chán ghét đẩy Quý Trần Lăng ra, một mình tiến vào phòng tắm. Quý Trần Lăng không kiềm chế được nụ cười, lẫn tới vị trí Lý Lạc Tân ngủ tối qua.

Hít sâu một hơi, mùi vị của Lý Lạc Tân.

Trong chốc lát, Lý Lạc Tân liền lấm xong, anh nói cậu đi tắm đi rồi kiểm tra rương hành lý, lấy một ít thuốc: “Tắm xong rồi tự mình bôi đi.” Anh biết tối qua mình ra tay có hơi tàn nhẫn, xem làn da xanh xao của Quý Trần Lăng là biết.

“Lạc Tân, anh đang quan tâm em sao?” Trần Quý Lăng cảm thấy hạnh phúc muốn ngất xỉu.

“Có điều, Lạc Tân, có thể không tắm rửa, không bôi thuốc được không...” Quý Trần Lăng không dám nhìn Lý Lạc Tân, cậu thấy rất hổ thẹn, Lạc Tân quan tâm anh như thế, tại sao anh lại không biết phân biệt.

Lý Lạc Tân nhú mào: “Tại sao?”

“Trong người đều là mùi vị Lạc Tân, giặt sạch sẽ không còn, em muốn dấu vết Lạc Tân còn mãi trên người em, không muốn cho nó biến mất.”

“...” Lý Lạc Tân trực tiếp đạp thẳng cậu vào bồn tắm, không thèm chờ đợi gì, mặc quần áo trực tiếp đi ra cửa.

Tiếp đó, toàn bộ đoàn làm phim thấy một người đàn ông vây quanh Lý Lạc Tân, bận bịu hầu hạ anh. Cậu đã không lãng phí thời gian dưỡng thương mà đi học nấu ăn.

Có người hầu hạ, Lý Lạc Tân cũng không ghét, hướng chỉ con chó săn này cũng nghe lời, trên giường cũng khiến anh thỏa mãn, vì lẽ đó nên cũng lười quần cậu.

Như vậy, kể cả sau khi đã trở về thành phố, hai người vẫn ở chung với nhau, Quý Trần Lăng vẫn mỗi ngày nấu cơm cho Lý Lạc Tân, quét tước vệ sinh, đắp bóp cho anh. Mấy ngày trước Lý Lạc Tân còn mở cửa cho cậu, sau đó cậu mạnh dạn xin chìa khóa phòng Lý Lạc Tân, sau đó dọn đồ đến nhà anh ngày càng nhiều, thời điểm Lý Lạc Tân nhận thì Quý Trần Lăng đã không đến đây.

Lý Lạc Tân cũng mặc kệ.

Mãi đến tận hai tháng sau.

“Quý Trần Lăng, chuyện gì thế này” Lý Lạc Tân cầm điện thoại di động đưa cho Quý Trần Lăng.

Quý Trần Lăng nhìn một chút, ánh mắt thoáng chốc ngưng đọng: “Em, em không biết...” Cậu ở trước mắt Lý Lạc Tân không giỏi đóng kịch, càng không giỏi nói dối.

Trên điện thoại di động là tin tức, hoa đán mới nổi Ngải Thu Nhi bị tai nạn giao thông bỏ mình.”

Lý Lạc Tân đã có quãng thời gian dài không tìm Ngải Thu Nhi, ngày hôm nay đang ngồi đọc tin tức mới nhận được tin này.

6. Chương 6

“Nói đi, xảy ra chuyện gì?” Ngữ khí anh bình thản, nghe không ra vui giận.

Quý Trần Lăng sợ nhất chính là dáng vẻ này của Lý Lạc Tân, giống như trong lòng anh không có cậu, trong mắt anh không có hình bóng cậu. Cậu không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của anh

“Em ghét con đàn bà ấy.”

“Vì thế nên cậu giết cô ấy.”

“Không phải em giết...là em sai người khác giết, em không có ra tay.”

Thực ra Quý Trần Lăng đã phải rất kiềm chế để bây giờ mới ra tay vì sợ bị Lý Lạc Tân phát hiện, nhưng cuối cùng vẫn không che giấu được...Quý Trần Lăng thầm hận mình để lộ sơ hở. Khi ở bên Lý Lạc Tân quá hạnh phúc, hạnh phúc đến mức cậu đâm ra lơ là để bị phát hiện.

Lý Lạc Tân cười lạnh: “Cậu sẽ không dừng lại ở một người đúng không?”, thời gian gần đây nhiều người đột nhiên mất tích, chỉ nói là đột ngột từ chức, chuyện xem ra không đơn giản như vậy.

Quý Trần Lăng sợ sệt nhìn anh, không dám không nói: “Em xin lỗi, thế nhưng ai bảo họ dám đụng vào anh. Chúng thấp hèn như vậy đâu có tư cách chạm vào anh!” Quý Trần Lăng tự cảm thấy cậu không sai. Lạc Tân là người của cậu, trừ cậu ra không ai có tư cách đụng vào! Ai dám chạm vào, cậu sẽ giết không tha!”

“Bọn họ không có tư cách. Vậy cậu thì có?”

Quý Trần Lăng không lên tiếng, trong ý trong đáy mắt thì là có.

Lý Lạc Tân lần này thật sự tức điên lên rồi. Những người kia sống chết thế nào anh cũng không quan tâm, nhưng anh không chịu được việc bị lừa gạt. Đúng, đối với anh đây là lừa gạt, sự kiêu ngạo của anh không cho phép chuyện như vậy

Lý Lạc Tân tự ra tay, lấy điện thoại ra phân phó, yêu cầu bồi thường cho những người bị Trần Quý Lăng giết, suy cho cùng họ đều vì anh mà chết, dù không quá quan tâm sự sống chết của họ nhưng anh cũng không muốn làm kẻ bạc tình. Nói gì họ đều là người vô tội.

Cúp điện thoại, Lý Lạc Tân nhìn về kẻ đứng trước mặt. Ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây.”

Ánh mắt Quý Trần Lăng sáng lên, mau mau quỳ gối đến bên một chân hắn, hai mắt chờ mong nhìn hắn: “Lạc Tân, anh không giận sao?” suy nghĩ một lúc, cậu lại bổ sung: “Sau này em không làm như thế nữa, Lạc Tân, em xin lỗi, tha thứ cho em được không.”

Lý Lạc Tân nâng cằm cậu lên: “Cậu yêu tôi?”

“Vâng, em yêu anh, yêu Lạc Tân nhất! Không ai yêu anh nhiều như anh, trên thế giới này chỉ có em yêu anh nhất.” Quý Trần Lăng tuyên hệ, ánh mắt tràn đầy, si mê.

“Vậy thì tốt.” Lý Lạc Tân giật giật khóe miệng: “Đi ra ngoài đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.” đối với Quý Trần Lăng, đá kích thân thể là vô dụng, phải tổn thương tinh thần mới mà trí mạng.

Quý Trần Lăng mơ hồ: “Tại sao? Em còn muốn nấu cơm cho Lạc Tân. Lẽ nào Lạc Tân vì mấy tiện nhân ấy mà không cần em nữa?” Cuối cùng, Quý Trần Lăng không khống chế được mà nổi lên sát khí.

“Oanh!” Quý Trần Lăng bị đánh đến choáng váng.

Quý Trần Lăng oan ức, rõ ràng là lỗi của mấy tiện nhân kia, là bọn họ dám cướp đi Lạc Tân nên anh mới giết họ, Lạc Tân sao lại phải đánh cậu?

Đến bây giờ cậu vẫn không ngờ Lạc Tân sẽ vì một đám người không quá quan trọng mà đánh cậu.

Như nhìn thấy suy nghĩ của cậu, Lý Lạc Tân lạnh lùng nói: “Cậu không nên đánh giá địa vị của cậu trong lòng tôi.” Đám dụng vào vẫy ngược của anh, còn đám đòi ở bên anh?

Quý Trần lẳng lẳng nhìn rõ ánh mắt chăm chú của Lý Lạc Tân, sợ đến mức giọng nói cũng trở nên yếu đuối: “Lạc Tân, xin lỗi, em không muốn chọc giận anh, em sẽ không làm như vậy nữa, Lạc Tân, anh tha thứ cho em được không, tha thứ cho em, xin anh đấy, Lạc Tân, tha thứ cho em...” Cậu không thể tưởng tượng nổi ngày tháng sống mà không có Lạc Tân.

Lý Lạc Tân không muốn dây dưa với cậu, kéo tóc cậu kéo ra ngoài kia.

“Lạc Tân đừng đuổi em đi, Lạc Tân, em xin anh, em sai rồi, Lạc Tân, em sai rồi. Anh đánh em cho hả giận được không, anh đánh em đi, Lạc Tân, anh đánh em đi có được không, đừng đuổi em đi, em không muốn...” Quý Trần Lẳng sợ sệt đến mức nước mắt giàn giụa, nỗ lực cầu xin Lý Lạc Tân, đáng tiếc Lạc Tân không phải là kiểu người nhẹ dạ, không dễ bị lay động

Trực tiếp ném cậu ra ngoài cửa, không chút lưu tình mà đóng cửa lại. Kể cả như thế Lý Lạc Tân vẫn có thể mơ hồ nghe được một chút âm thanh, không phải tiếng gõ cửa, Quý Trần Lẳng không dám làm phiền Quý Trần Lẳng, chỉ dám chờ ở cửa, cầu khẩn. Nhưng Lý Lạc Tân vẫn thấy phiền phức.

Anh lấy điện thoại ra dặn dò: “Cho người thông báo cho Quý Bình, nói con trai lão đang qua lại với đàn ông.” Lý Lạc Tân lộ ra một nụ cười ác liệt.

Quả nhiên, trong chốc lát có ngoài cửa lập tức yên tĩnh.

Hai ngày Quý Trần Lẳng đi, Lý Lạc Tân có chút không quen, dù sau cũng được hầu hạ quen rồi, nhưng sau hai ngày lại tiếp tục phóng đảng, tiếp tục chính mình phong lưu khoái hoạt tháng ngày, triệt để đem Quý Trần Lẳng ném ra khỏi đầu.

Mà một bên khác.

“Thả tôi ra ngay, ông già đáng ghét này, ông định nhốt tôi lại đến khi nào?” Quý Trần Lẳng gất gỏng không ngừng, lộ ra bộ dạng cố chấp.

Quý Bình tức giận trừng mắt: “Mày xem lại tư cách của mình đi, xem nó là cái gì? Trước lêu lổng thì thôi, giờ lại còn học đòi đồng tính!” Quý Bình là người cổ hủ, con trai sống phóng túng được, nhưng ở bên đàn ông thì không được, tuyệt đối không được.

“Đây không phải chơi bời, chúng tôi yêu nhau thật lòng.” Quý Trần Lẳng cố chấp nói. Đúng, ở trong lòng cậu, hai người thật lòng yêu nhau, trời đất tạo nên một đôi.

“Thật lòng yêu nhau?” Quý Bình hừ lạnh một tiếng: “Mày nghĩ ai nói cho tao biết chuyện này? Là người yêu mày đấy! Thế gọi là thật lòng yêu nhau?”

“Thế thì sao? Lạc Tân muốn làm gì chẳng được!” Quý Trần Lẳng chưa bao giờ cảm thấy Lý Lạc Tân có lỗi, chỉ là do bản thân cậu chưa tốt. Lần này là do cậu làm cho anh giận nên anh không còn cần cậu nữa. Đã thế lại còn bị ông già này ngăn mình không thể trở về với Lạc Tân. Trong lòng Quý Trần lẳng tràn ngập sát khí.

Quý Bình nhìn sát khí trong mắt Quý Trần Lẳng, trong lòng phát lạnh, có hơi tức giận, rõ ràng mình là cha của cậu: “Tao xem mày bị thằng ấy mê hoặc rồi, mày ở yên đây tự kiểm điểm lại đi.” Dứt lời, lập tức xoay người rời đi.

— ° ° —

7. Chương 7

Quý Trần Lăng bị nhốt gần một tháng, đối với cậu mà nói một tháng này thật dài đằng đẳng, một giây mà cứ ngỡ một năm. Lúc ấy cậu bị bắt bất ngờ, cậu không kịp mang theo cái gì của Lạc Tân, không một cái gì cả.

Cũng may là còn hình xăm chữ Lý Lạc Tân.

Quý Trần Lăng đưa tay sau eo, chạm vào khe hông của mình, cảm giác trơn tuột đầu ngón tay, cậu khẽ nở nụ cười.

Nói tới hình xăm, Quý Trần Lăng ban đầu muốn xăm chữ “Lý Lạc Tân” ở ngực, nhưng Lạc Tân lại là người rất tục tĩu, thuận miệng nói không bằng xăm ở hậu huyệt dẽ. Người nói vô tâm nhưng người nghe hữu tâm, Quý Trần Lăng lập tức mua dụng cụ vẽ, quần lầy Lý Lạc Tân xin anh cho cậu một hình xăm.

Lý Lạc Tân bị bám dính nên đành phải đáp ứng, xăm cho Trần Quý Lăng vài chữ “Lý Lạc Tân” vào chỗ ấy.

Không ngờ xăm cái hình ấy lại đúng đắn, mỗi lúc làm tình Lý Lạc Tân rất thích tiến vào từ phía sau, nhìn hình xăm cũng sẽ dâng lên cảm giác khoái lạc khi chinh phục. Cậu chỉ tiếc là không được nhìn thấy biểu cảm Lý Lạc Tân khi đang f*ck cậu...

Hiện giờ, hình xăm này chẳng khác gì báu vật với Quý Trần Lăng, mỗi ngày không sờ vào hình xăm cậu sẽ không chịu nổi, nhìn thấy, là Lạc Tân đích thân xăm cho cậu, nó giúp cậu chống chọi những đêm không có Lý Lạc Tân.

Quý Trần Lăng giờ khắc nào cũng nhớ Lý Lạc Tân. Ngày tháng không có anh với cậu mà nói là một kiểu dày vò, cậu bức thiết muốn gặp anh, muốn dùng đôi mắt mình để ghi nhớ hình ảnh anh, muốn anh ôm lấy cậu, hôn môi, để anh tiến vào bên trong cậu!

Cũng may Quý Trần Lăng còn chưa bị ái tình làm mờ mắt, cậu càng ngày cẩn thận nguy trang, đánh lừa bảo vệ. Rốt cuộc ở một buổi tối đã đánh thuốc mê nhân viên sau đó trốn thoát.

Mà lúc này Lý Lạc Tân đang ngồi ôm tiểu mỹ nhân ở Niên Hoa.

Trực giác Quý Trần Lăng trở nên nhạy cảm khi tìm kiếm Lý Lạc Tân, vừa trốn ra khỏi nhà đã đoán được anh ở đâu.

Lý lạc Tân nhìn thấy vẻ chật vật của Quý Trần Lăng mà không khỏi kinh ngạc, liền đẩy cậu ra khỏi lồng ngực. Mọi người xét đoán tình hình, đều tự biết hai người này xảy ra chuyện gì, tự động ra khỏi phòng, để lại không gian riêng cho hai người.

“Lạc Tân, anh tha thứ cho em được không? Em biết em sai rồi. Chúng ta đã 32 ngày 14 giờ 8 phút 42 giây không thấy nhau. Em thật sự rất nhớ anh. Đừng bỏ em được không, không có anh, em sẽ chết mất.”

“Vậy cậu đi chết đi.” Lý Lạc Tân lạnh nhạt nói.

“Không muốn, em không muốn chết, thế giới này vẫn còn Lý Lạc Tân, em không nỡ chết.” Thế giới này có Lạc Tân của cậu, cậu cảm tạ ông trời không biết bao nhiêu lần, chỉ cần thấy Lạc Tân là cơ thể cậu đã nóng lên, muốn được anh chạm vào người. Quý Trần Lăng hít một hơi thật sâu, dựa đồng vào lồng anh cho thỏa nỗi nhớ mong.

Mùi vị của Lý Lạc Tân....

Lý Lạc Tân không muốn nghe mấy câu sáo rỗng ấy. Đối với anh mà nói, không muốn chính là không muốn, đã bỏ đi còn nhặt lại không phải phong cách của anh, huống chỉ kẻ này làm loạn đến vậy: “Cậu đến để nói những lời nhảm nhí này sao?”

“Xin lỗi.” Quý Trần Lăng rầu rĩ nói: “Làm phiền anh rồi.” Cậu biết lần gặp mặt này là ngắn ngủi, lão già có thể tóm cậu lại. Hiện tại thể lực cậu còn yếu, không phản kháng lại được, chỉ có thể phục tùng, phải bày mưu cẩn thận mới hành động.

Quý Trần Lăng lần thứ hai trong lòng Lý Lạc Tân cọ cọ, ngẩng đầu lên, khẩn cầu nhìn Lý Lạc Tân: “Lạc Tân, cho em một cái hôn được không?”

Lý Lạc Tân đặt tay lên tai cậu, thẳng thắn cự tuyệt trước ánh mắt trông mong của cậu, sau đó trêu tức cậu bằng thái độ trở mặt. Trong nháy mắt vẻ chờ mong chuyển sang tuyệt vọng.

Nhìn con chó hoang Quý Trần Lăng, Lý Lạc Tân lắc lắc đầu. Anh nghĩ, ái tình thật sự thần kỳ như thế sao? Đem một người đàn ông cương nghị biến thành con cẩu chỉ biết vẫy đuôi cầu xin.

Đối với việc bạn tình bị giết, Lý Lạc Tân không để trong lòng, dù sao mọi chuyện sau đó cũng xử lý tốt. Chỉ là Lý Lạc Tân không thích là bạn tình của anh dám lừa gạt anh. Vì lẽ đó Lý Lạc Tân chỉ muốn loại trừ Quý Trần Lăng, hoàn toàn không muốn phát sinh quan hệ với cậu.

“Đi đi.” Lý Lạc Tân đẩy cậu ra.

Quý Trần Lăng theo lực đẩy của anh mà lui lại: ‘Lý Lạc Tân, em hứa không như vậy nữa. Lạc Tân, anh đừng tức giận được không? Em sẽ thay đổi, em có thể tiếp tục cùng anh có được không?’ “Chỉ cần Lạc Tân tha thứ cho cậu, dù bằng bất cứ giá nào cậu cũng không bỏ anh. Bất chấp....

Ánh mắt Quý Trần Lăng lộ ra sát ý...

Nhưng đáng tiếc...

“Cậu cảm thấy cậu đáng để tôi giận? Quan hệ của chúng ta chỉ ở mức bạn tình thôi, hiện tại, quan hệ này đã kết thúc, đơn giản như vậy. Sau này cậu đừng tới tìm tôi, cậu thật sự rất phiền!” Lý Lạc Tân lạnh nhạt nói, cũng mặc kệ dáng vẻ đả kích của đối phương, đứng dậy chuẩn bị rời đi.”

Quý Trần Lăng thấy bị tổn thương, dăm ra oán hận những kẻ nhảy vào phá hoại cậu và Lạc Tân. Cậu không cam lòng kết thúc như vậy, hai người cậu rõ ràng là trời đất tác thành, phải ở bên nhau lâu thật lâu mới đúng.

Tại sao? Tại sao nhiều người như vậy không thức thời, muốn giành lấy Lạc Tân của cậu....

Một luồng bạo lực sát khí nổi lên như sóng cuộn trong lòng Quý Trần Lăng.

Quý Trần Lăng kéo tay Lý Lạc Tân, ngón tay thậm chí còn không ngừng run rẩy: “Lạc Tân, em giải quyết mấy những đứa đáng ghét ấy, sau đó em tới tìm anh được không?”

Lý Lạc Tân cảm thấy thật sự khó đỡ thông được cậu, đối với anh mà nói, hợp mắt thì sẽ làm bạn tình, chán ghét sẽ đuổi đi, lần đầu tiên gặp phải loại bạn tình mặt dày như Quý Trần Lăng, chẳng khác gì keo dính dán lên người, gỡ tay đối phương ra, anh nói: “Đừng làm phiền tôi.” Dứt lời, anh không chờ đối phương trả lời liền lập tức rời đi.

Đều là do những kẻ đáng ghét ấy, để Lạc Tân nổi giận với cậu. Không liên quan, chỉ cần tiêu diệt hết chúng nó, Lạc Tân sẽ lại để ý đến cậu.

Quý Trần Lăng lộ ra nụ cười vặn vẹo mà lạnh lẽo.

___ () ___

8. Chương 8

Cùng lúc đó, tại nơi khác.

“Quân Thời? Có chuyện gì thế?” Lý Lạc Tân ngồi trên xe nhận điện thoại từ tài xế.

“Không có chuyện gì thì không thể gọi cho anh sau? Tốt xấu gì hai ta cũng từng mặc chung một cái quần.”

“Không có chuyện sẽ không gọi, anh còn lạ gì cậu.” Lý Lạc Tân đối với lời nói của cậu khinh thường nói: “Nói đi, chuyện gì?”

“Lạc Tân, anh biết không? Ông già em bắt em lấy đại ma đầu đáng sợ nhà Trương gia! Là Trương Vu đấy! Ông già sao lại vì tiền mà nỡ bán đứng em!” Trương gia đại tiểu thư Trương Vu là khắc tinh của Vương

Quân Thời. Trương Vu cũng vì đã từng thấy Vương Quân Thời ăn chơi sa đọa nên đã thiết quân luật cậu lại, ví dụ như không cho phép đi ăn đêm, chín giờ phải có mặt ở nhà, dám cãi lệnh thì Trương Vu sẽ cho cậu biết vì sao biển xanh lại mặn, thái độ nghiêm khắc làm Vương Quân Thời phải làm trai ngoan trong suốt một năm ròng, mãi đến tận một năm sau Trương Vu phải xuất ngoại thì cậu mới được giải phóng. Nhưng bóng ma tâm lý vẫn còn đây, chỉ cần nghe thấy tên Trương Vu thì cậu sẽ lập tức biến sắc.

Thực ra mọi người đều biết Trương Vu thích cậu, mỗi lần Vương Quân Thời tìm cách đi chơi khuya thì Trương Vu sẽ cho người đến úp sọt cho bằng được, nhưng mà đồ ngốc Trương Vu này vẫn cho là do cậu làm cô ngứa mắt nên mới làm trò như vậy.

“Rồi sao?” Lý Lạc Tân nhú mày. “Cậu muốn gì?”

“Cho em ở với anh một thời gian ngắn thôi.”

“Cũng được, nhưng là biệt thự ở Grand Bay.”

“Grand Bay? Chính là chỗ anh ở với Quý Trần Lăng?” Cậu biết Quý Trần Lăng đã ở cùng Lý Lạc Tân một thời gian, còn tưởng Lý Lạc Tân định yên bề gia thất, nên không tránh khỏi tò mò. Đến lúc anh trả lời một câu là: “Đang nuôi chó” thì Vương Quân Thời mới biết chuyện gì đang xảy ra.

“Ừm.”

“Tại sao lại là chỗ ấy?” Vương Quân Thời có chút oan ức, meo máo: “Anh em tốt đang khổ sở mà anh lại để em ở chỗ anh bao dưỡng tình nhân.”

“Không muốn có thể về đình hôn.” Lý Lạc Tân không nói là Grand Bay còn có một tòa biệt thự nữa, vừa vặn lại ở ngay bên cạnh.”

“Ồ! Anh ở đâu em đu theo đấy!” Cậu bình thường ăn chơi lêu lổng, ông già nắm rõ cậu trong lòng bàn tay, hiện giờ hộ chiếu của cậu cũng bị vô hiệu hóa, Lý Lạc Tân không chứa chấp cậu thì cậu cũng chẳng còn chỗ nào mà ở.

“Ngày mai nhớ đến.” Lý Lạc Tân không đợi cậu trả lời rồi cúp máy, quay đầu tới Grand Bay.

Từ khi Quý Trần Lăng bị Quý Bình tóm thì cậu cũng không còn ở đây nữa, Vương Quân Thời hôm nay đến xem nhà, thuận tiện bảo quản gia quét dọn một chút. Trước đây luôn có quản gia đến quét dọn, có điều đều là Quý Trần Lăng tự mình quét tước.

Đối với Quý Trần Lăng mà nói, ngoài cậu ra không ai xứng bước vào nhà Lạc Tân, quần áo lại càng không để cho ai giặt, những chuyện chỉ cần liên quan đến Lạc Tân thì đều do đích thân cậu làm.

Lý Lạc Tân đến sau, quản gia hai phút sau cũng đến.

Lý Lạc Tân phân phó quản gia quét dọn phòng, anh tới nơi này chủ yếu để xem lại tài liệu, những cái cũ sẽ được phân loại, được lưu trữ ở đây, nửa năm sẽ sắp xếp lại một lần, tất cả đều được lưu trữ trong thư phòng.

Anh cầm tài liệu mới nhất lên thì lập tức bị gọi lại.

“Cậu chủ, cậu xem những đồ vật ở đây thì nên sắp xếp thế nào ạ?” Quản gia mang những đồ vật trong phòng Quý Trần Lăng ra trước mặt anh.

Lý Lạc Tân khi ngủ không thích có người ở lại, vì lẽ đó mà sau khi làm xong luôn đuổi cậu đi, dù cho Quý Trần Lăng có cầu xin thế nào cũng không được, vì lẽ đó mà Quý Trần Lăng không còn cách nào khác ngoài ở phòng bên cạnh Lý Lạc Tân.

Lý Lạc Tân tiến vào gian phòng, quản gia mở cái tủ bên đầu giường. Chỉ thấy bên trong có một ít đồ được sắp xếp gọn gàng và có hơi quen mắt.

Cái tất, cốc, bát đĩa, còn có mấy cái quần lót mà Lý Lạc Tân không tìm được, rồi một số đồ lặt vặt khác, thậm chí cả cái ống tuýp rỉ sét, han rỉ...

Lý Lạc Tân đen mặt lại: “Dem những thứ này vứt hết ra ngoài!”

“Vâng, thưa cậu chủ.”

“Quét dọn sạch sẽ là cậu có thể ở được rồi.” Lý Lạc Tân không định tiếp tục ở lại.

Thời gian như nước chảy, hai năm thấm thoát trôi qua.

Hai năm sau, Vương Quân Thời cuối cùng vẫn cùng một chỗ với Trương Vu, Lý Lạc Tân cũng chuẩn bị đính hôn.

Một năm sau, Lý Lạc Tân 31 tuổi.

Hai năm sau, Quý Trần Lăng chưa bao giờ gặp lại Lý Lạc Tân, chỉ là không ngừng sai người thu thập tất cả mọi tin tức của Lý Lạc Tân. Đố kị với những người được tiếp cận dần anh, cậu càng theo dõi càng tuyệt vọng. Đồng thời, cậu trở nên nhớ thương da diết Lạc Tân, trong điện thoại tràn ngập bức ảnh của Lý Lạc Tân: ăn cơm, hút thuốc, thậm chí là cảnh giường chiếu....

Khi Quý Trần Lăng biết Lý Lạc Tân sắp đính hôn thì gần như bùng nổ, vốn là còn một số chuyện cuối cùng cần giải quyết nhưng cậu cũng mặc kệ. Thật ra cậu sắp hoàn thành kế hoạch, chỉ ít là một tháng, nhưng tháng sau cũng là lúc Lý Lạc Tân đính hôn.

Quý Trần Lăng điều tra đứa con gái đính hôn với Lý Lạc Tân. Ấ là Lâm Nguyệt, thiên kim tiểu thư nhà Lâm Nguyệt. Tập đoàn Lâm thị có thể coi như là một đế chế tài chính, song cha của Lâm Nguyệt lại gây ra một quyết định sai lầm, dẫn đến làm ăn thua lỗ, xoay vòng vốn không được, chỉ còn biết cách dùng hôn nhân kinh tế để vượt qua giai đoạn khó khăn này.

Đối với Lý Lạc Tân, anh cũng đã muốn kết hôn, cưới ai cũng như nhau, hướng hồ Lâm Nguyệt lại dịu dàng, nhìn thấu lòng người, vì lẽ đó mà hai nhà thường xuyên qua lại rồi kết thành thông gia.

Đứa con gái đáng chết!

Hơn hai năm qua Quý Trần Lăng tự xây dựng cơ nghiệp cho mình, đồng thời cũng bắt đầu không chế Quý Bình, ép ông phải về hưu sớm. Cậu xử lý lần lượt tất cả những chướng ngại ngăn cách cậu và Lạc Tân.

Lạc Tân muốn cùng người khác kết hôn, cậu tuyệt đối không đồng ý. Lạc Tân cậu không nỡ thương tổn, quả nhiên là lỗi bọn nhà Lâm gia!

Quý Trần Lăng lúc này chẳng khác gì con chó điên, tấn công Lâm gia, đồng thời cậu cũng không chịu được những ngày vắng bóng Lý Lạc Tân, hiện giờ tất cả vật cản đã bị loại bỏ, Quý Trần Lăng không thể chờ đợi lúc được gặp Lý Lạc Tân.

____((()____

9. Chương 9

Đêm đang sâu thẳm.

Lý Lạc Tân ngủ không sâu, luôn thường trực cảm giác bị con thú hoang nào đó nhìn chằm chằm.

Quý Trần Lăng đứng bên giường Lý Lạc Tân, ánh mắt nóng bỏng quét lên từng chi tiết lên người anh, lồng ngực, hạ thân, từ đầu đến chân, mỗi nơi đều nhìn chăm chú, khắc sâu hình ảnh vào tận đáy lòng.

Lý Lạc Tân thích ngủ trần, hơn nữa đây lại là mùa hè nên anh lại càng không phòng bị.

Ánh mắt Quý Trần Lăng lướt trên cơ thể Lý Lạc Tân vài vòng, cuối cùng lại trở về trên mặt, không phát ra tiếng vang, cứ như vậy nhìn chằm chằm, si mê say đắm nhìn, con mắt không chớp một hồi.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lý Lạc Tân mơ mơ màng màng tỉnh lại, anh bị ám ảnh bởi giấc mơ bị con mãnh thú đuổi theo, cứ đuổi đuổi theo mãi, thế nên mới không yên giấc, rất sớm liền tỉnh lại.

Lý Lạc Tân ngáp một cái, cảm thấy chỗ ấy của mình như sắp tiến vào một nơi ẩm ướt nóng bỏng, bởi vì buổi sáng Lý Lạc Tân hay bị cứng lên nên theo bản năng cứ thế đút vào.

Đút vào một lúc một phát hiện có điểm không đúng, mở mắt ra cúi đầu nhìn, thấy một cái đầu hiện ra, đang ra sức nuốt lấy cái ấy của anh vào. Lý Lạc Tân bị dọa đến mềm nhũn ra, nhấc chân liền đem người đá ra ngoài.

“Mày là ai? Vào bằng cách nào?” Lý Lạc Tân có hơi nổi nóng, dù là ai sáng sớm phát hiện một người chen giữa đống quần mình thì cũng không vui vẻ nổi.

“Lạc Tân, là em, Quý Trần Lăng đây.” Quý Trần Lăng ngồi quỳ chân ở sàn nhà, ngẩng đầu nhìn Lý Lạc Tân, ngoan ngoãn trả lời: “Em từ cửa sổ tiến vào. Em thấy Lạc Tân không đóng cửa sổ nên cứ thế mà tiến vào.”

“...” Lý Lạc Tân không còn gì để nói, chuyện này là thế nào, bạn tình cũ đột nhiên trèo vào cửa sổ nhà anh, không làm gì ngoài việc buscu cho anh.

“Muốn gì?”

“Em muốn Lạc Tân.” Quý Trần Lăng bò lên tựa vào đùi Lý Lạc Tân, dùng má sượt sượt, hạnh phúc thở dài ra một tiếng.

Lý Lạc Tân không chút lưu tình, một cước đem người đá văng ra: “Tôi nhớ đã cắt đứt quan hệ với cậu.”

Quý Trần Lăng kiên nhẫn bò lên: “Không có chuyện đấy, em và Lạc Tân vĩnh viễn không rời.”

Quý Trần Lăng ôm chân Lý Lạc Tân, không cho anh đạp, sau đó còn hôn lên thằng em anh một cái, cười híp mắt nói: “Bọn họ đều không xứng là của Lạc Tân, Lạc Tân là của em!”

Lạc Tân cười lạnh: “Cậu?”

“Không đúng, không đúng, Lạc Tân đừng giận, em là của Lạc Tân!” Quý Trần Lăng ôm đùi Lý Lạc Tân, không ngừng chà sát hôn hôn.

“Có điên thì cút đi chỗ khác mà điên, thích nện thì ra của Niên Hoa mà nứng, nói chung là cút.” Lý Lạc Tân bị bám dính đến phiền, hướng hồ tâm trạng anh đang không tốt.

“Em cho Lạc Tân chơi, em là của Lạc Tân! Nhưng người khác dám chạm vào em thì em giết hết!” Ánh mắt Quý Trần Lăng lóe lên một tia chết chóc, ngữ khí không khỏi âm u lạnh lẽo.

“Con chim tao cũng có tự trọng, không có hứng với mày, cút ra ngoài!!!!”

“...Nhưng, vậy mai em quay lại với Lạc Tân được không?” Quý Trần Lăng không muốn chọc Lạc Tân giận, nhưng không chịu được thời gian dài như vậy không thấy Lạc Tân.

“Đừng xuất hiện trước mặt tao!”

“Lạc Tân, cái khác được không, ngoài việc phải rời xa anh thì cái gì em cũng làm được.”

“Không được thì cồ! Cút đi nhanh lên!”

“...Vậy em đi trước.” Quý Trần Lăng không muốn đứng dậy, cẩn thận mỗi bước hướng đi cửa sổ, nhớ nhưng Lạc Tân không thôi, cắn răng một cái rồi nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nếu do dự thì cậu sợ chính mình không chịu được mà ở lại. Cậu phải nghe lời Lạc Tân, không thể chọc Lạc Tân tức giận.

Lý Lạc Tân nhìn người biến mất bên cửa sổ, lập tức tối sầm mắt lại. Dưới cái nhìn của anh, Quý Trần Lăng chính là một thằng điên, chứ ai bình thường lại khi không trèo vào cửa sổ nhà khác?

Lý Lạc Tân gọi điện thoại hẹn Vương Quân Thời ra.

“Vì sao Quý Trần lăng lại chạy tới tìm anh?” Vương Quân Thời dùng thìa khuấy ly cà phê.

Lý Lạc Tân gật gật đầu: “Không biết mục đích của cậu ta là gì, nhưng chắc chắn không phải là chỉ để buscu cho tôi?”

“Thực ra cũng không chắc, có vẻ người ấy với anh rất thâm tình, tình nguyện bị đánh, tình nguyện để phòng, hay là anh cứ thử xem?” Vương Quân Thời nở nụ cười hèn mọn.

“Muốn thử thì cậu thử đi, chuyện tình cảm đúng là rắc rối, vẫn là quất xong đông vẫn vui hơn.” Lý Lạc Tân nhíu mày, gương mặt mang theo ý cười, nhưng lời nói ra nhưng lại bạc tình cực kỳ.

Lý Lạc Tân vừa mới nói xong, tự dưng Vương Quân Thời thấy rợn tóc gáy, như nháy mắt bị đẩy vào hầm băng: “Tại sao em lại có cảm giác.... giống như sắp gặp nguy hiểm...”, đây có phải là trực giác của thú nhỏ khi thấy thợ săn?

Lý Lạc Tân không nói gì, cảm giác như bị nhìn chăm chăm, nếu cảm giác đã mãnh liệt như vậy, thì không có lý lại không phát hiện sự tồn tại của đối phương.

Lý Lạc Tân nhìn về sau lưng Vương Quân Thời thấy Quý Trần Lăng.

“Lại đây.” Lý Lạc Tân ngoắc ngoắc tay.

Quý Trần Lăng thấy anh như chó thấy chủ, cái đuôi đang cụp xuống lập tức vung lên.

Lý Lạc Tân nhíu mày, anh không thích người khác đứng lên cao hơn hẳn anh.

Quý Trần Lăng lập tức hiểu, ngồi xổm xuống, hoàn toàn không để ý ánh mắt quái dị xung quanh, chỉ ngẩng đầu dụ ngoạn nhìn Lý Lạc Tân.

Lý Lạc Tân hài lòng.

Thừa dịp lúc Lý Lạc Tân không chú ý đến, Vương Quân Thời liếc nhìn sang, thấy bên trong tràn ngập sát ý dành cho cậu.

Nếu như không phải là bạn của Lạc Tân, cậu sớm đã bị đối phương thủ tiêu.

Vương Quân Thời rung mình một cái, chỉ muốn chính mình biến mất đi: “Cái kia, em nhớ ra mình có chút việc, em đi trước.”

“Thế à? Chuyện gì?” Lý Lạc Tân cười như không cười mà hỏi.

“Hả...à là Vu nhi, em phải đi khám định kỳ với cô ấy.” Vương Quân Thời nhớ ra Trương Thu đang mang thai, vì lẽ đó mà lập tức có cơ đi ra ngoài.

Đúng là phải khen cho sự nhanh trí của cậu.

“Không phải hôm trước mới đi khám định kỳ sao?” Lý Lạc Tân trêu Vương Quân Thời như đang trêu con mèo nhỏ.

“...” Bị nói hớ hàng, Vương Quân Thời nhìn ánh mắt âm u lạnh lẽo của Quý Trần Lăng, liều mạng nói tiếp: “Hôm qua bệnh viện đóng cửa, nên em ở nhà nghỉ.”

“Có thật không? Tôi gọi điện hỏi kỹ một chút.” Nói rồi lấy điện thoại ra.

“Đừng, không cần đâu, việc nhỏ ấy mà, hôm nay bọn em đi là được thôi.” Vương Quân Thời giữ tay Lý Lạc Tân này, có chút cứng ngắc giải thích.

Lúc này tâm trạng Lý Lạc Tân mới ổn hơn, vì lẽ đó quyết định mở lòng từ bi, tha cho Vương Quân Thời, “Được thôi, vậy cậu đi trước đi.”

__(o)o__

10. Chương 10

Lý Lạc Tân lúc này mới đem sự chú ý đặt lên người Quý Trần Lăng: “Không phải đã nói là không được xuất hiện trước mặt tôi sao?” ngữ điệu lạnh nhạt, không dịu dàng như lúc nói chuyện với Vương Quân Thời.

Quý Trần Lăng không khỏi đỏ kị nhưng không dám biểu hiện ra.

“Em muốn gặp anh.” Quý Trần Lăng chậm chậm mở miệng.

“Quý thiếu khát tình đến thế sao? Đàn ông con trai mà thế sao?” Lý Lạc Tân lộ vẻ trào phúng.

Quý Trần Lăng không chịu nổi việc Lý Lạc Tân hiểu nhầm, vội vàng giải thích: “Không phải, em chỉ muốn em, em nhớ lúc anh thao em, em yêu anh.”

“Yêu? Đáng tiếc, tôi không tin vào yêu.”

“Chỉ cần Lạc Tân tin em, không cần hiểu yêu là gì, anh cứ như thế cũng được, chỉ cần em yêu anh là được.” Quý Trần Lăng thâm tình chân thành nói. Cậu thực sự yêu Lý Lạc Tân, mặc kệ nguyên nhân gì, dù cho thịt nát xương tan cậu cũng không buông bỏ.

“Tôi sẽ kết hôn, cậu cũng không ngại sao?” Lý Lạc Tân chống tay lên bàn.

Nói đến đây, Quý Trần Lăng lập tức u ám, bởi cậu không thể để sinh con nên Lý Lạc Tân mới đi cưới người khác.

Nếu Lý Lạc Tân biết suy nghĩ của cậu, tuyệt đối sẽ nói cậu nghĩ quá rồi.

“Lạc Tân, có phải nếu có con thì anh sẽ không kết hôn?” Quý Trần Lăng hỏi, mang theo hy vọng.

“Đương nhiên...” Lý Lạc Tân nhìn nụ cười chờ mong của cậu, nở nụ cười ác liệt. “Không phải.” Nhìn đối phương bị đả kích đến mặt mày ủ rũ, Lý Lạc Tân chợt thấy tức cười.

Rõ ràng là một người đàn ông chính hiệu, bên ngoài hô mưa gọi gió, ở trước mặt anh lại chẳng khác gì con chó, Lý Lạc Tân phát hiện thằng em mình hình như bị kích thích đến ngẩng cao đầu.

Tâm trí của cậu đều đặt trên người Lý Lạc Tân, thấy anh có phản ứng như vậy, cậu tự nhiên sẽ không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này được.

“Lên xe làm không?” Quý Trần Lăng ưỡn ngực, lại như khổng tước xòe đuôi.

Lý Lạc Tân quyết định chiều theo dục vọng của bản thân, cứ sững trước đã.

Hai người tiến ra khỏi quán cà phê. Vừa tiến vào xe, Quý Trần Lăng nhiệt tình xông tới, không kiềm chế được mà hôn liền tiếp từ mặt xuống cổ anh, tay cũng ôm chặt lấy Lý Lạc Tân, anh cũng không khách khí mà đoạt lấy quyền chủ động, khóa tay cậu ra đằng sau lưng, một tay khác kéo thô bạo kéo tóc cậu về phía sau, để Quý Trần Lăng không thể không ngước cổ lên.

Lý Lạc Tân cắn lên xương quai xanh của cậu, để lại dấu răng.

Quý Trần Lăng bị kích động thở hổn hển, cậu cấp thiết muốn Lý Lạc Tân, nhưng tay bị khóa ngược ra sau lưng, tóc bị giật ra sau nên không thể tiếp cận anh, chỉ biết rên rỉ: “Lạc Tân, Lạc Tân, sờ em đi, sờ em đi...Lạc Tân...nhanh chạm vào em đi.”

Lạc Tân khóa chặt tay cậu, tìm về phía sau: “Chưa được làm sạch sao?” Lý Lạc Tân có hơi khiết phích, nếu đối phương không sạch sẽ thì tuyệt đối không làm.

“Đã sạch, không biết lúc nào Lạc Tân sẽ dùng đến, lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị.” Lý Lạc Tân buông tay, Quý Trần Lăng lập tay xoa hậu huyệt, cái mông cũng phối hợp với chuyển động ngón tay của Lý Lạc Tân.

Lý Lạc Tân lúc này mới cảm ngón tay vào: “Lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị? Cậu vẫn thường tự đâm? Vậy tự làm sướng hơn hay tôi làm sướng hơn?”

“A...Là Lạc Tân, là Lạc Tân làm em sướng...Em...ừm...em không tự làm, thời điểm rửa sạch, ngón tay em cũng không tiến vào sâu...A...Thật thoải mái...chỉ có Lạc Tân mới có thể đâm em...Em là của Lạc Tân...A...a...em là của Lạc Tân...” Quý Trần Lăng run rẩy, bắn ra mãnh liệt.

“Lý Lạc Tân lúc này cũng cứng đến phát đau, ấn đầu Quý Trần Lăng xuống: “Liếm ướm.”

Quý Trần Lăng thuận theo nằm xuống, ngậm lấy tiểu huynh đệ của Lý Lạc Tân, liếm lên liếm xuống. Đồng thời, cái mông cũng nhô lên cao, kích thích Lý Lạc Tân.

Lý Lạc Tân trên giường không thích giúp bạn tình mở rộng, cứ thế thô bạo cho ba ngón tay vào. Quý Trần Lăng cảm giác hậu huyệt tê rần, không cảm thấy khó chịu, trái lại càng chủ động di chuyển hông, bởi vì Lạc Tân cho cậu, chỉ cần Lạc Tân cho thì dù đau đớn đến mấy thì cậu cũng chịu được. Đồng thời, trong miệng Quý Trần Lăng không ngừng ngửi, trực tiếp ngậm lấy thằng em của Lý Lạc Tân, để thứ đàn ông ấy chạm vào nơi sâu xa nhất trong cuống họng anh, cố gắng phục vụ nó tận tình.

Chọc ngoáy bên trong một lúc, Lý Lạc Tân lập tức rút ngón tay ra, đẩy cái đầu Quý Trần Lăng ra, cố định lấy mông cậu rồi trực tiếp tiến vào, sau đó liều mạng đút vào.

Quý Trần Lăng rên lên một tiếng, cảm giác tê rần, nhưng theo đó là cảm giác thoải mái, cậu cảm nhận rõ Lý Lạc Tân đang ở bên trong cậu. Điều này làm Quý Trần Lăng hưng phấn không thôi, vẻ mặt mê loạn.

“Lạc Tân....A....Đâm vào, dùng sức đâm vào đi, sướng khoái quá....A....Lạc Tân....Lạc Tân cho em đi...”

Lý Lạc Tân thoải mái càn quét cơ thể cậu, Quý Trần Lăng dưới thân anh bắn hết lần này đến lần khác, cả người như nhũn ra.

Rốt cục, Lý Lạc Tân đạt đến cao trào, bắn thẳng vào bên trong Quý Trần Lăng, cậu run rẩy, cũng bắn ra, nhưng lần này chỉ bắn ra một chất lỏng gần như nước gạo, nhưng màu sắc lại mờ nhạt vô cùng.

Lý Lạc Tân giữ nguyên tư thế một chút, hưởng thụ dư âm của cảm giác lên đỉnh, rồi mới từ từ rút ra. Lưỡi nhấc ngồi lên trên xe, lấy ra một điều thuốc.

Quý Trần Lăng kẹp chặt hậu huyệt, quay đầu chôn vào giữa chân Lý Lạc Tân, dùng đầu lưỡi làm sạch sẽ cho anh.

Lý Lạc Tân nhìn cậu như vậy, cười lạnh: “Ti tiện thật.”

“Em chỉ vì Lạc Tân mà ti tiện.” Quý Trần Lăng nói xong lại tiếp tục liếm mút.

Thằng em Lý Lạc Tân bị liếm đến ngẩng lên lần nữa, nhưng mà trên xe lại quá chật hẹp, thật sự không tiện. Chân anh đạp lên lồng ngực cậu, đẩy cậu ra xa.

“Sao cậu lại có thể dè tiện đến thế? Nếu thế thì là sạch hết những chỗ cậu bắn ra đi.”

Vừa rồi Quý Trần Lăng bắn đến không hết bao nhiêu lần, trên xe chỗ nào cũng có tinh dịch của cậu, thậm chí cửa sổ xe cũng dính

Nghe vậy, Quý Trần Lăng không hành động ngay, trái lại còn làm mặt ghét bỏ, nói một hồi:

“Lạc Tân, có thể hay không cần dùng đầu lưỡi, em dùng giấy lau được không?”

“Cậu thích nhất à cái này sao? Làm sao mà không muốn?”

“Em chỉ yêu Lạc Tân! Đầu lưỡi của em cũng là để hầu hạ Lạc Tân.”

“Vậy cậu dùng giấy mà lau đi.”

“Cảm tạ Lạc Tân, Lạc Tân là tốt nhất.” Quý Trần Lăng rạo rức niềm vui nói.

Chỉ chốc lát Quý Trần Lăng đã dọn xe sạch sẽ, Lạc Tân cũng kéo quần lên.

Quý Trần Lăng nhìn thấy Lạc Tân chỉnh tề quần áo, có hơi thất vọng: “Lạc Tân, làm lần nữa được không.”

“Cút đi!”

—(*´ `)—

11. Chương 11

Mấy ngày sau đó, Quý Trần Lăng ngày nào cũng tới để nấu cơm cho Lý Lạc Tân, bất cứ lúc nào cũng tìm cách lên vào nhà anh.

Nếu đúng lúc Lý Lạc Tân đang hứng tình thì sẽ dè cậu ra quát, nhưng thường thì sẽ đuổi cậu đi hoặc là đánh cho một trận.

Ban đầu còn thủ hạ lưu tình, sau đó anh nhận ra là vô dụng với cậu liền trực tiếp đánh người đến nhập viện, thường thì sẽ được yên tĩnh mấy ngày, nhưng khi đối phương bình phục sẽ lại tới làm phiền anh.

Hơn nữa, Lý Lạc Tân phát hiện nhiều món đồ của anh đã không cánh mà bay....

Thực ra Lý Lạc Tân thấy một người để cho anh đánh đập, hành hạ, rồi vẫn chịu cơm nước đằng hoàng cho anh cũng không quá phản cảm, vì thế nên mới không dùng thủ đoạn để cậu vĩnh viễn biến mất.

Mà Quý Trần Lăng cũng lạ, bị Lý Lạc Tân đối xử như vậy cũng không phản kháng, còn tỏ ra cam chịu. Bị đánh đến nhập viện thì không dám đứng trước mặt Lý Lạc Tân, là bởi vì cậu thấy mình thật xấu xí, đáng vẻ chật vật như vậy không thể để Lạc Tân nhìn thấy, sợ anh bị bắt mắt.

Thời điểm đính hôn còn nửa tháng nữa, Lý Lạc Tân nhận được điện thoại của Lâm Nguyệt.

“Lạc Tân, chúng ta gặp mặt được không?” Em có chuyện phải nói với anh?”

Lý Lạc Tân có hơi kinh ngạc, vợ chưa cưới của anh yếu đuối lại dễ xấu hổ, trước đây chỉ cần nói vài câu tình cảm cũng đủ làm cô xấu hổ, chạy trốn chết, sao hôm nay lại bạo dạn quá vậy?

“Được, ở đâu? Có cần anh tới đón em?”

“Không cần, ngay ở đường Cẩm Tú có một tiệm cà phê, em chờ anh ở đấy.”

“Được.”

Lý Lạc Tân cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe ra cửa.

“Trong quán cà phê, hai người ngồi đối mặt nhau, không ai lên tiếng.”

Một lúc lâu, Lâm Nguyệt cắn môi, mở miệng: “Lạc Tân, đính ước của chúng ta tốt nhất là nên hủy đi.”

“Lý do?” Lý Lạc Tân mặt không hề cảm xúc, không nhìn ra vui giận.

“Em...em...em không thích anh...” Lâm Nguyệt bị dọa đến phát run, cô vốn là lá gan nhỏ, làm thế nào cũng không bạo dạn lên được.

Lý Lạc Tân cười khẽ, đại khái cũng biết chuyện gì xảy ra rồi, anh đáp lại: “Được thôi, em đừng hối hận.” câu nói chứa đầy hàm ý.

Lâm Nguyệt nghe cũng không hiểu, chỉ gật gật đầu, cầm túi xách lên rồi chạy đi.

Chờ Lâm Nguyệt đi rồi, Lý Lạc Tân gõ lên bàn: “Đi ra.”

Quả nhiên, Quý Trần Lăng từ bên bàn bên cạnh bước ra. Vị trí đầy được che khuất bởi bồn hoa, nếu nhìn kỹ sẽ không nhận ra nơi ấy có bàn ngồi, nhưng từ đây sẽ nhìn rõ bàn của Lý lạc Tân.

“Cậu làm?” Lý Lạc Tân không giải thích rõ chuyện gì vừa xảy ra, nhưng chắc chắn cả hai đều biết anh đang nói đến chuyện gì.

“...Đúng, em xin lỗi.”

“Cậu xen vào chuyện của tôi?” Giọng nói Lý Lạc Tân lạnh nhạt.

Quý Trần Lăng sợ muốn khóc: “Không, không phải! Là cô ta không xứng với anh. Ắ chỉ vì tiền của anh.”

“Quên đi, trở về thôi.” Chuyện cũng đã rồi, Lý Lạc Tân không muốn tính toán, cũng chỉ là một người con gái có hay không có cũng được. Chỉ là hơi lo cho vận mệnh của Lâm gia, Lý Lạc Tân cảm thấy Quý Trần

Lăng sẽ không bởi vì Lâm gia chủ động từ hôn mà bỏ qua cho Lâm gia, ngược lại bởi vì mất đi mối liên minh với Lý gia nên kết cục sẽ càng thảm khốc.

Thực tế diễn ra đúng như anh dự liệu.

Quý Trần Lăng kinh ngạc ngẩng đầu lên, không nghĩ tới Lý Lạc Tân cứ như vậy buông tha cho cậu.

Lý Lạc Tân nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu, bật cười: “Con cẩu ngu xuẩn này.”

“Chính là con cẩu ngu xuẩn của Lạc Tân.” Quý Trần Lăng một mặt kiêu ngạo, một mặt chạy theo sau môn đồ Lý Lạc Tân.

Một lát sau, Quý Trần Lăng cắn cắn môi, vẫn không nhìn được mở miệng hỏi: “Lạc Tân, anh nhất định phải kết hôn sao?”

“Đương nhiên.”

“Không thể không kết sao?”

“Không kết? Lý gia cần một đứa trẻ, tôi cũng cần.”

“Em có thể có con với anh, không muốn có được hay không?”

“Cùng cậu? Cậu có thể mang thai?” Lý Lạc Tân hơi kinh ngạc, hồ nghi nhìn bụng của Quý Trần Lăng: “Nghĩa là cậu có thể mang thai?” Anh nghe đồn về kiểu người song tính nam có thể mang thai.

Nghe đồn người song tính có hai bộ phận sinh dục của cả nam lẫn nữ, song tính nam bên ngoài không khác gì đàn ông bình thường, nhưng trong cơ thể sẽ có buồng trứng cùng tử cung.

Hơn nữa, Lý Lạc Tân lúc lên giường không mang thích mang bao, vì thế bạn tình của anh đều phải sạch sẽ. Quý Trần Lăng trước đây cũng phải đưa anh xem giấy khám sức khỏe, Lý Lạc Tân thấy không có vấn đề nên mới không mang bao.

Lẽ nào Quý Trần Lăng là người song tính?

Lý Lạc Tân tưởng tượng dáng vẻ mang thai của đàn ông, sắc mặt lập tức tái xanh lại.

“Không phải, em là đàn ông bình thường, Lạc Tân đừng ghét em.” Quý Trần Lăng xem sắc mặt Lý Lạc Tân không đúng, lập tức giải thích.

Lúc này anh mới khôi phục vẻ bình thường: “Vậy cậu nhắc đến chuyện con cái là sao?”

Quý Trần Lăng liếc Lý Lạc Tân một cái, có chút do dự: “Em nói Lạc Tân đừng tức giận nữa có được không?”

“Mau mau nói!”

“Là!” Quý Trần Lăng đáp lại như phản xạ có điều kiện, sau đó do dự một chút, quyết định nói hết ra: “Em lên lút lấy tinh trùng của anh để đi thụ tinh nhân tạo.”

Lạc Tân híп mắt lại: “Được bao lâu rồi?”

“Vẫn chưa một tháng.”

Lý Lạc Tân hút thuốc, không nói gì, không biết đang suy nghĩ gì.

Quý Trần Lăng có hơi hoảng hốt: “Đúng vậy, xin lỗi, anh không thích em sẽ bảo họ dừng lại, Lạc Tân, anh đừng nổi giận...”

“Quên đi, trước tiên giữ lại, ông già khăng định rất thích.” Thân thể cha Lý Lạc Tân gần đây sa sút, cũng không biết sẽ sống được bao lâu, cho nên mới vội vã hối thúc Lý Lạc Tân kết hôn, để được bế cháu nội. Hiện tại vụ đính hôn xem như vỡ trận, có con cũng tốt, đem về báo cáo chắc cũng quấy được thêm hai năm.

“Là.” Quý Trần Lăng thở phào nhẹ nhõm, biết kế hoạch thành công, Lý Lạc Tân mấy năm tiếp theo chắc sẽ không kết hôn. Quý Trần Lăng không che giấu được nụ cười, cười đến méo miệng.

Sau lần đó, Lý Lạc Tân coi như chấp nhận cậu ở bên cạnh, đương nhiên cũng sẽ thường xuyên ra ngoài đi chịch dạo. Lý Lạc Tân sẽ không bao giờ vì một người mà dừng lại khi ngoài kia là muôn hoa khoe sắc.

Mỗi khi lúc này, Quý Trần lắng đều theo lưng anh, Lý Lạc Tân làm tình ở trong phòng, cậu đứng ngoài kia, để tiếng thở dốc bên trong như tra tấn anh.

Cậu sẽ luôn trung thành ngồi đợi trước cửa, không quên nắm chặt hai tay.

____(~ ~)____

12. Chương 12

Quý Trần Lãng lần thứ hai tỉnh lại phát hiện tay mình bị còng ở đầu giường, ngồi bên cạnh là Quý Bình.

“Sao cha lại ở đây? Ai thả cha ra!”

“Tiểu tử thôi, cái gì mà cha ở đây! Mà tỉnh lại thì cha mà phải ra xem chứ.”

“Cha không phải...bị nhốt lại à...” Quý Trần Lãng đột nhiên không có dũng khí nói tiếp.

“Ai dám nhốt tao? Tao xem mà hôn mê bốn năm đến mù mịt đầu óc rồi.”

Quý Trần Lãng nhắm mắt lại không để ý tới.

Quý Bình còn muốn nói thêm, nhưng lại thấy Quý Trần Lãng có gì đó không đúng, cũng không muốn nhiều lời, cảm thấy cậu mới tỉnh nên nghỉ ngơi nên không nói nữa, chỉ dặn cây nghỉ ngơi thật tốt rồi ra ngoài.

Chờ Quý Bình rời khỏi đây, Quý Trần Lãng mới nhìn sang đồng hồ bên cạnh hiện thời gian 21/03/2360.

Quý Trần Lãng nổi giận, ai chính loạn đồng hồ đây? Rõ ràng mới năm 2056.

Cậu gọi hộ lý đến mở còng tay cho cậu. Hộ lý xác định cậu cũng thực sự tỉnh táo nên đem còng tay mở ra.

Quý Trần Lãng được thoải mái hoạt động, tiến vòng phòng vệ sinh. Cậu đứng trước gương, đem áo cởi ra.

Hình xăm vẫn còn.

Quả nhiên là bọn họ lừa mình, bọn họ giấu Lạc Tân đi! Bọn họ muốn giành Lạc Tân với mình!

Quý Trần Lãng xoay người ra khỏi phòng vệ sinh.

Chiếc gương phản chiếu bóng lưng Quý Trần Lãng bóng lóa sáng.

Quý Trần Lãng mặc quần áo vào, mang dao hoa gọt quả tiến ra bên ngoài.

“Quý thiếu gia, ngài muốn đi đâu?” Hộ lý hoang mang hỏi.

Quý Trần Lãng lúc này mới để ý đến hộ lý, cậu nắm lấy cổ áo đối phương để dao gọt hoa quả trên cổ áo hằn tra hỏi: “Lạc Tân ở nơi nào?”

“Không, không biết...”

“Vậy thì đi chết đi.”

“Không, không muốn...A—”

Quý Trần Lãng không chút lưu tình xoay người rời đi, phía sau xác chết hộ lý chậm rãi ngã xuống.

“Lạc Tân ở nơi đâu?”

“...Không biết.”

“A—”

“Các người đem giấu Lạc Tân ở nơi nào.”

“Tôi không biết, tôi không biết, đừng có giết tôi....Á...”

“Đồ điên, đồ điên này! Không nên tới!”

“Cứu mạng a—”

“Quý Trần Lăng giống như sát thần, y phục trên người đều nhuộm màu đỏ, bệnh viện thoáng chốc biến thành địa ngục trần gian.”

Mãi đến khi cậu giết người cuối cùng trong bệnh viện.

“Vẫn không tìm thấy Lạc Tân...” Quý Trần Lăng lẩm bẩm, “Nhưng mà rồi mình sẽ tìm được! Lạc Tân, chờ em.”

Quý Trần Lăng ra khỏi bệnh viện, một thân một mình bước trên đường. Người qua đường nhìn thấy cậu máu me đầm đìa, cũng không dám tiến đến, chỉ vội báo cảnh sát.”

Quý Trần Lăng không buồn chú ý đến, cậu, chỉ muốn tìm Lạc Tân.

Trong lúc hoảng hốt, cậu nhìn về phía ngã tư, mơ hồ nhìn thấy Lạc Tân đứng đó, mỉm cười vươn tay ra về phía cậu.

Quý Trần Lăng liền linh chạy tới.

Lạc Tân! Lạc Tân của em!

Oành—

Lạc Tân...

Quý Trần Lăng mỉm cười, vươn tay về phía trước.

____(:)____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-ngan-nam>